

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΑΠΘΣΤΘΛΘΥ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ
ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΙ ΤΩ 1686

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΣΟΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ



ΕΝ ΒΟΛΩ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
1926

Ο ΑΓΙΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ο ΝΕΟΣ



ΜΗΝΙ ΑΥΓΟΥΣΤΩ, 16

Ἡ ἀθλησις τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ τοῦ Νέου ἐξ ἁγίου Λαυρεντίου τοῦ Βόλου, μαρτυρήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1686 βασιλεύοντος Σουλτὰν Μεχμέτ τοῦ Δ'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ ἰσθῶμεν στίχ. τῆς ἑορτῆς γ' καὶ τοῦ ἁγίου γ'.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Χριστῷ τῷ Θεῷ καὶ βασιλεῖ, τῶν ἀπάντων ἰσμοσι, πιστῶς ἐκ πόθου λατρεύομεν, νῦν ἀνακράζοντες, Θεὸν τῶν ἀπάντων λιταῖς τοῦ σου μάρτυρος σου δούλους τῶν κινδύνων ἀπάλλαξον καὶ βασιλείας σου, τῆς ἐνθέου καταξίωσον ὡς οἰκτίρμον καὶ μόνος φιλάνθρωπος.

Αγγέλων στρατεύματα λαμπρῶς, μάρτυς σὲ ἐδέξαντο, ἐν οὐρανίοις σκηνώμασιν, αἰνοῦντα ἑνδοξε, Θεὸν τὸν ἐν δόξῃ στέφανά σε, πάντιμε, στεφάνῳ τῆς ἀθλήσεως λάμποντα, ῥοαῖς αἱμάτων σου, ὦ Ἀπόστολε πανάριστε, ὑπὲρ πάντων τὸν Θεὸν ἱκέτευε.

Πατρίς σου, πανένδοξε, παιδοῶς, ἐκτελεῖ Ἀπόστολε τὴν ἱερὰν σου πανήγυριν καὶ πόθῳ κράζει σοι, μάρτυς τοῦ Κυρίου, τὸν λαὸν σου τάχιστα, ἐπηρειῶν παντοίων ἀπάλλαξον ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, ἱκεσίαις σου, αἰοίδιμε, ἵνα πίστει τιμῶμέν σε Ἅγιε.

Δόξα ἡχος α'.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, τῆς καρτερίας οἱ πιστοὶ, Ἀπόστολον τὸν ἑνδοξον, ἐν τῷ σπῆτῳ αὐτοῦ συναθροισθέντες τεμένει. εὐσεβῶς μακαρίσωμεν. Χαίροις ἀναβοῶντες, ἀθλητὰ θαυμάσιε, ὁ τὴν χάραν τοῦ δυσμενοῦς καὶ ἀοράτου δράκοντος, γενναίως συνθλάσας καὶ τοὺς αὐτοῦ θεράποντας ἀσεβεῖς εἰς τέλος κατασχύνας. Χαίροις Θετταλίας τὸ καύχημα καὶ τῆς ἐνεγκούσης σε σεμνολόγημα ἔιπενὼς ἱκέτευε τὴν ἁγίαν Τριάδα, ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελούντων τὴν μακαρίαν σου ἀθλησιν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς· Θεαρχίῳ πνεύματι. Τὸ προκείμενον καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεὸς καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσησθέ μοι καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεὸς καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστε. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σωζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσά· ὠνεΐδισα καὶ οὐκ ἦν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ ἦμην καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαίρουμένος. Ποιήσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψητε αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξεν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἧμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκαύτωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῶν συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπειᾶς καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψετε πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύ-

σεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ ὀργῆν εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστροφοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς. Καὶ ἐρημώσκει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέφει θρόνους δυναστῶν. Ακουσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περὶ γῆς. Ἐνωτίσασθαι οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγασμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν ἡχος δ'.

Πανένδοξε μάρτυς Ἀπόστολε ἀοίδιμε, ἀδελφικῇ συνδούμενος στοργῇ εἰς πόλιν ὑπάρχων βασιλεύουσιν. Ἐξελέσθαι ποτῶν συμπολίτας τοὺς σοφούς, τῆς τῶν δυσμενῶν δυσφορωτάτης κακώσεως, ἔνθα μαρτυρικοῦ ἡξιώθης τέλους. Ἀπόστολε παμμακάριστε, διὸ παρησίαν πρὸς Κύριον κεκτημένος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Ηχώμη τοῦ ἱεροῦ Λαυρεντίου ἐν γῇ σὲ ἐβλάστησεν ἡ πόλις δὲ ἡ οὐράνιος παμφαῶς σε προσήκατο, τῷ κάλλει καταυγασθέντα τῆς ἀθλήσεως· ἐν οὐρανοῖς οὖν μετὰ τῶν ἀσωμάτων συναγαλλόμενος, πρέσβευε ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Πᾶσα πνοὴ τὴν Παναγίαν πιστῶς ὑμήσατε. Τριάδα, ἐν κόσμῳ ἡμῖν τὸν πανένδοξον ἀναδείξασαν μάρτυρα, Ἀπόστολον τὸν ἀοίδιμον, ἐκτενῶς πρεσβέουντα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Δόξα ἡχος β'.

Αγαλλιᾶσθω ὁ οὐρανὸς σήμερον, καὶ ἡ γῇ σκιρτάτω ἐν εὐφροσύνῃ ἐπὶ τῇ παμφαεὶ τοῦ ἀθλοφόρου ἑορτῇ Ἀποστόλου γενναίφρονος. Τὴν τῶν δυσμενῶν γὰρ καταπαλαίσας ὀφρὺν, παρησίαν τὸν Χριστὸν ἀληθῆ ἀνεκήρυξε Θεόν, ὑπὲρ οὗ

θανεῖν ὀλοφύχως εἴλετο· σὺν αὐτῷ οὖν ἐν οὐρανοῖς βασιλεύων
προσβέβηκε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς: Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα ὑπάρχουσα

Εἰς τὸν στίχον: Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν

Λάμπας ἀπαυγάσματος, τοῦ μαρτυρίου, πανόλβιε, τοὺς πι-
στοὺς κατηγάλασας, Ἀπόστολε ἐνδοξε, διὸ φωτισθέντες ἐν
ἀγαλλιάσει, μνήμην τὴν σὴν πανευσεβῶς, ἐπιτελοῦντες, πίσκει
κραυγάζομεν· κινδύνων ὑμᾶς λύτρωσαι καὶ τῆς πανόλους κα-
κώσεως, ταῖς πρὸς Κύριον, Ἄγιε, ἱεσσίαις σου τάχιον.

Στιχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει

Ολβον ὡς ἀκένωτον Πατρίς τιμία σου, ἐνδοξε τὴν σὴν κά-
ραν πλουτίσασα, ἐλαύνει, πανένδοξε, δι' αὐτῆς τὰς νόσους
καὶ τὰς ἐναντίας, τῶν δυσμενῶν ἐπιφορὰς καὶ εὐφροσύνῃς κρά-
ζει σοι, Ἄγιε, σὺ πέλεις μοι ἀντίληψις, εὐκλεία, πλούτος καὶ
καύχημα καὶ ταῖς θείαις Ἀπόστολε, ἱεσσίαις σου σώζομαι.

Στιχ. Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου

Πᾶσαν καταβέβληκας, τῶν δυσμενῶν ματαιότητα, ἐναθλήσας
στερρότατα, Ἀπόστολε ἐνδοξε, διὸ καὶ ἐβόας· οὐδεὶς μέ-
χωρίσει Χριστοῦ ἀγάπης τῆς στερρότης, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, οὔτε ὁ
θάνατος, ἔκων γὰρ σφαγιάζομαι ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
ὃν αἰεὶ καθικέτευε ὑπὲρ πάντων ἀείμνηστε.

Δόξα ἡχος γ'.

Πάντα τὰ τῆς γῆς πέρατα σήμερον, ἡχώμη τοῦ ἱεροῦ Λαυρεν-
τίου συγκαλεῖται χαίρουσα. Εὐώδες γὰρ βλαστήσασα ἄνθος
τοὺς πιστοὺς εὐωδίασε, καρπὸς εὐκλείης διὰ τοῦ μαρτυρίου
γεγονὼς ἀποθήκαις ἐντεθησαύρησαι ταῖς ἐπουρανίαις Ἀπό-
στολος ὁ ἀξιάγαστος· ἀλλὰ καὶ νῦν, τὴν σεβάσμιον αὐτοῦ κάραν
ἀπολαῦσαι ἀξιωθείσα, γεραίρει αἰτουμένη τὸν ἐνοῦρανοῖς συ-
ναγαλλόμενον ἀγγελικαῖς χοροστασίαις, προσβέβηκεν ὑπὲρ ἡμῶν
τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων τὴν ἱερὰν καὶ φωτοφόρον πανήγυριν

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς: Δεῦτε ἅπαντα κλπ.

Ἀπολυτίκιον ἡχος δ'.

Ως τῶν ἀθλοφόρων συνόμιλον καὶ τῶν εὐσεβῶν ἀγαλλίαμα
συνελθόντες ἐν πίστει τιμῶμέν σε Ἀπόστολε, εἰρήνην τῇ
οἰκουμένῃ αἰτούμενοι καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν ὁρόρον

Τὰ καθίσματα μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Απόστολε Χριστοῦ, ἀθλητῶν ὠραιότης, ὑπὲρ νίκης στερεῶς,
αἰκισμοὺς καὶ κακώσεις, εἰρκτάς τε καὶ θάνατον, εὐφροσύ-
νως ἀείμνηστε, πᾶσαν ἔφοδον ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης, ὅθεν
σήμερον τὴν μακαρίαν σου μνήμην τελοῦμεν ἐν ἁσμασι,

Δόξα τὸ αὐτὸ

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς Ἦχος ὁ αὐτός.

Οπάντιμος χορὸς, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἡθροίσθη θαυ-
μασιώως, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως τὸ σῶμά σου τὸ ἄχραντον
Θεοτόκε πανύμνητε οἷς συνύμνησαν καὶ τῶν ἀγγέλων τὰ πλῆ-
θη, τὴν μετάστασιν τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες, ἦν πίστει ἐ-
ορτάζομεν.

Μετὰ τὴν δευτέραν στιχολογίαν

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εν σταδίῳ τὸν Χριστὸν, ὁμολογήσας ἐμφανῶς, κατεπάλαισας
στερεῶς πᾶσαν ὁφρὸν τῶν δυσμενῶν, καταθελγόντων ἀ-
φάτω μηχανουργία, εἶθ' οὕτως ἀκλινὲς τὸ πρὸς Κύριον, ὁρῶν-
τες σὺν εὐθὺς πρὸς δριμύτητα, ιμωριῶν ἐτράπησαν καὶ φόνον,
ἃ ὡς οὐδὲν ἡγησάμενος, μάρτυς ὁράθης τῆς ἀληθείας, ὃ Ἀ-
πόστολε ἐνδοξε.

Δόξα τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν Θεοτόκιον Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν ἀγγέλων βασιλὶς καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀληθῶς, σὺ ὑπάρ-
χεις Μαριάμ, θεοχαρίτωτε, σεμνὴ, ὑπεραγία πανάχραντε
Θεοτόκε καὶ κράζομεν ἁγνὴ θεοχαρίτωτε, ὑπεραγία πανύμνητε
Θεομήτορ, πάντες οὖν πιστῶς ἡμνοῦμεν Δέσποινα, τῆς ἐνεστώ-
σης κακώσεως ἡμᾶς νῦν σῶσον καὶ ἐπιρρεῖας, ὡς Θεὸν σωμα-
τώσασα,

Μετὰ τὸν πολυέλεον

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς

Καταβλὼν τῶν ἐναντίων τὰς ἐπάρσεις, εὐσεβεστάτη τοῦ
Χριστοῦ ὁμολογία τὴν ὁφρὸν τῶν τυραννῶν γενναίως κα-
θεῖλες· μανίαν τε τῶν ἀθέων ἀγαρινῶν, ἀθλήσας ὑπὲρ τῆς πί-
στεως ἀνδρικῶς, ὃ Ἀπόστολε ἐνδοξε, δι' ὃ καὶ πόθῳ τὴν σὴν
τελοῦμεν νῦν πανύγῃριν ἀνυμνοῦντες τὸν Κύριον.

Δόξα τὸ αὐτὸ

Καὶ νῦν Θεοτόκιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Παρθενομήτορ Μαριάμ εὐλογημένη, δοξολογοῦντές σε πιστῶς ἅπαντες, κόρη τῆς κακίας λυτροῦντα τοῦ ἀνθρωποκτόνου καὶ πάσης κακεντρεχείας τῶν δυσμενῶν, χαρίτων καταξιῶνται τῶν παρὰ σοῦ παναγία θεόνυμφε, εὐχαριστίας σοὶ ᾧδὰς προσάγουσα, πανάχραντε, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου.

Οἱ Ἀναβαθροὶ τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου
Προκείμενον ἦχος δ'. Δίκαιος ὡς φοῖβος ἀνθήσει.
Στιχ. Περυτευνόμενος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.
Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τῶν μεγαλομαρτύρων.
Τὸν Ν' χῦμα. Δόξα ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.
Εἰτα. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'

Πάντοτε δεόμενος πρὸς Κύριον, ἵνα λάβωμεν ἔλεος, καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν, μὴ διαλείπης προσβέυων ἀπαύστως Χριστῷ τῷ Θεῷ παμμακάριστε Ἀπόστολε, ὑπὲρ τῶν σὲ ἀνυμνοῦντων καὶ προσκυνούντων τὴν ἁγίαν κάραν σου.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.
Τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'. Εἰτα ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.
Ὁ κανὼν τῆς ἑορτῆς. Εἰτα τοῦ Ἀγίου οὗ ἡ ἀκροστιχίς

Πάντας σὲ μάρτυς τοὺς γεραίροντας φίλει

ᾠδὴ α'. ἦχος δ'.

Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Παντοίοις χαρίσμασι, σὲ κατεκόσμησεν ἔνδοξε, τῆς δόξης ὁ Κύριος, στερεῶς ἀθλήσαντα καὶ στεφάνῳ σὲ ἐστέψατο ὠραίῳ, Ἀπόστολε τίμιε, ὅθεν τιμῶμέν σε.

Απάντων κατέπτυσας, τῶν δυσμενῶν τὴν κακόνοιαν κηρύξας τὸν Κύριον, ἐν παρησίᾳ δι' ὃ καὶ ζέοντι πόθῳ σου, τὴν μνήμην ἐκτελοῦμεν. Ἀπόστολε ἔνδοξε ἡμῶν τὸ καύχημα.

Νικήσας τὸν δόλιον, τῇ πανοπλίᾳ τοῦ πνεύματος, τὸ τρώπαιον ἔστησας, κατεναντίον αὐτοῦ, ὅθεν κράζομεν, τῆς τούτου κακουργίας, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε μάρτυς ἀπάλλαξον.

Θεοτοκίον

Ταχεῖα ἀντίληψις, ἡμῶν ὑπάρχεις θεόνυμφε καὶ μέγα κραταίωμα τῶν ἀνυμνοῦντων σε, δι' ὃ κράζομεν Παρθένε Παναγία, κινδύνων καὶ θλίψεων πάντας ἀπάλλαξον.

Ἄλλος κανὼν εἰς τὴν Ἀγίαν κάραν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Πατρίς δέχου νῦν τὴν κάραν Ἀποστόλου

ᾠδὴ Α'. ἦχος πλ. δ'.

Υγρὰν διοδεύσας

Ποθοῦντες ἰδεῖν σου τὴν ἱεράν, Ἀπόστολε κάραν, ἡξιώθημεν νῦν αὐτῆς δι' ὃ προσκηνοῦντες ἀνυμνοῦμεν, τὸν παροχέα τῆς χάριτος Κύριον.

Αλήκτως ὑμνοῦμέν σε λυτρωτά, Χριστέ μετὰ δέους δωρησάμενον τὴν σεπτὴν, τοῦ δούλου σου κάραν Ἀποστόλου, ὄλβον ἡμῖν ἀναφαίρετον Δέσποτα,

Τὸν μόνον Δεσπότην καὶ ποιητὴν, Θεὸν τῶν ἀπάντων, τὴν κηρύξασαν ἀνδρικῶς, ἐν ὧσιν τῶν ἀπιστούντων, τοῦ Ἀποστόλου κάραν στέψομεν.

Θεοτοκίον

Ρυσθέντες Παρθένε τῶν δυσχερῶν καὶ τῆς ἐν τῷ Ἄδῃ, τυραννίδος δαιμονικῆς διὰ σοῦ θεόνυμφε Μαρία, πίστει ὑμνοῦμέν σε, πανάχραντε.

ᾠδὴ Γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Απάντων Θεός τε καὶ Δεσπότης Χριστός τῶν αἰώνων Βασιλεύς, τῆς γῆς σε ἀφελόμενος εἰς οὐρανοὺς ἀνήγαγε, καθωραΐσας αἷματι, τοῦ Μαρτυρίου, Ἀπόστολε.

Σὲ μάκαρ Ἀπόστολε προστάτην, Πατρίς σου πλουτοῦσα εὐσεβῶς, τὴν θείαν σου πανήγυριν, ἐπιτελοῦσα κράζει σοι, σὺ μοι ὑπάρχεις καύχημα καὶ ἀντιλήπτωρ πανόλβιε.

Σωζόμενοι μάρτυς ταῖς λιταῖς σου, ὑμνοῦμεν Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν λίαν σε ἐνισχύσαντα νικῆσαι τὸν ἀλάστορα καὶ τοὺς αὐτοῦ θεράποντας, μάκαρ Ἀπόστολε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Ελπίς καὶ βεβαία προστασία, ὑπάρχεις πανάχραντε σεμνή, ἡμῶν θεοχαρίτωτε παντοίας περιστάσεως καὶ δυσμενῶν κακώσεων ἡμᾶς ἀπάλλαξον Δέσποινα.

Ἄλλος, Οὐρανίας ἀψίδος. Ἦχος πλ. δ'.

Ιεράν σου θεόφρον, πανευκλεῆ ἔνδοξε, κάραν κρυπτομένην ἐν χώρᾳ τὸν ἐμφανίσαντα, ταύτην φιλόπατριν, σῶσον Δοσίθεον, μάκαρ, ἄγαν σὲ ποθήσαντα ἐνθέρῳ ἔρωτι.

Σωτηρίας πρὸς τριβὸν, νῦν ὁ Χριστὸς ἔδειξε τὴν ἱερωτάτην σου κάραν, μάρτυς Ἀπόστολε, ἐν τῇ Πατρίδι σου, ἣν δεξαμένην δοξάζει, αὐτοῦ τὴν θεότητα καὶ ἀγαθότητα.

Δωρεὰν τῶν κρειττόνων, ὡς παμφαῆ, ἔνδοξε, κάραν τὴν σεπτὴν σου λαβοῦσα χαίρει ἡ πόλις σου τῇ παρρησίᾳ σου, πρὸς τὸν Σωτῆρα βοῶσα καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον τῆς βασιλείας σου,

Θεοτοκίον

Εκ πασῶν γενεῶν σε, ὁ ποιητὴς ἄχραντε, μόνην ἐξελέξατο Κόρη ὡς ὑπεράμωμον, δείξας Μητέρα σε καὶ ἀληθῆ Θεοτόκον, ᾧ πάντες λατρεύομεν σὲ μεγαλύνοντες.

Κάθισμα ἡχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μαρτύρων χαρμονή, εὐσεβῶν τε λαμπρότης, ὠράτης φαινέ, διὰ τοῦ μαρτυρίου ὄφρυν καὶ κακόνοιαν, καθελὼν τοῦ ἀλάστορος, πάντας ἡγείρας ὑμνολογεῖν τὸν Σωτῆρα, τὸν σὲ δείξαντα, ἐν τοῖς ἐσχάτοις αἰῶσι, πανένδοξον μάρτυρα.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον

Θεόνυμφε, ἀγνή, παναγία Παρθένε, τεκοῦσα τὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν τῶν ἀπάντων, ἐρρύσω πανάχραντε, τῆς φθορᾶς, τὸ ἀνθρώπινον ὅθεν κράζει σοι, θεοκτῆτορ Μαρία καὶ νῦν ἅπαντας τῶν ἐνεστώτων κινδύνων, ἀπάλλαξον Δέσποινα.

ᾠδὴ Δ. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Μακαρίως σὺ τὸν βίον, ἀθλοφόρε διήγυσας, λάμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ταῖς τοῦ μαρτυρίου λαμπρότησι, δι' ὃ τελοῦντες τὴν μνήμην σου κραυγάζομεν, ρῦσαι ἅπαντας ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου.

Αποστόλων διατάξεις καὶ τὰ τούτων κηρύγματα, εὐσεβῶς δοξάζων, ἔχνεσι τῶν τούτων Ἀπόστολε, ἔπεσθε μάκαρ ἐνδόξως κατηξίωσας μεθ' ὧν πρόσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν ἀξιάγαστε.

Ρωμαλέος ἐν τοῖς ἄθλοις ὄφθης μάκαρ Ἀπόστολε πάσας τῶν τυράννων, τὰς ἐρεσχελίας θαυμάσιε καὶ ὑποσχέσεις ἀνδρείως ἐμυκτήρισας· δι' ὃ πάντες σὲ πόθῳ, τιμῶμεν θαυμάσιε.

Θεοτοκίον

Τεῖχος πέλεις τῶν παρθένων, παναγία θεόνυμφε, φύλαξ τῶν ἐν πίστει ἀνυμνολογούντων σε ἄχραντε· δι' ὃ τοὺς πόθῳ

τιμῶντάς σε περισώζε, πάσης θλίψεως καὶ ὀδυνῶν καὶ κακώσεων.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Χαίρεις κόμη πανόλβιε, ἡ τοῦ Λαυρεντίου ἐν κόλοις ἔχουσα τὴν ἐρίτιμον τοῦ μάρτυρος κεφαλὴν, ὡς μήτηρ θεοτίμητος.

Ο ἐν ὧσιν καθήμενος καὶ εἰδὼς τὰ πάντα πρὶν τῆς γενέσεως ἐξελέξατο τὸν μάρτυρα, οὗ τὴν κάραν πάντες προσκυνήσωμεν.

Υποδέχου ἐν ᾧσμασι, κόμη γεγηθυῖα πατρὶς τοῦ μάρτυρος, τοῦ φιλτάτου Ἀποστόλου σου, τὴν ἀγίαν κάραν μετὰ πίστεως.

Θεοτοκίον

Νόες, κόρη, δοξάζουσι, σὲ ὡς θεοτόκον καὶ ὑπερένδοξον καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμέν σε, ὡς Κυρίαν πάντων καὶ Βασίλισσαν.

ᾠδὴ Ε. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Υμνοῦντάς σε ἔνδοξε καὶ ἐκτελοῦντας πόθῳ σου, ἄθλησιν τὴν ἔνθεον παμμάκαρ καὶ τὸν Σωτῆρα φόβῳ δοξάζοντας, ρῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου παντὸς, ἐναντίου πτώματος, ᾧ Ἀπόστολε τάχιον.

Σιών ἡ οὐράνιος, λαμπρῶς σὲ ὑπεδέξατο, φέγγει διαλάμποντα τῶν ἄθλων καὶ μαρτυρίου καλλωπιζόμενον, στίγμασιν ἐν πίστει ἀκλινεῖ ὅθεν σὲ δοξάζομεν, ᾧ Ἀπόστολε ἔνδοξε.

Τὰ τάγματα, ἅγιε, τῶν ἀσωμάτων ὕμνησαν, πόθῳ τε καὶ δέει τὸν Δεσπότην, ἐν τοῖς ἀγῶσι τὸν ἐνισχύσαντα, σὲ καταβαλεῖν τῶν δυσμενῶν, μηχανὰς καὶ ἔνδραν, ὡς ἀθύρματα ἔνδοξε.

Ο λόγος πανένδοξε, Θεοῦ ὁ ὑπερούσιος, εἰδὼς τῆς ψυχῆς σου τὸ ὡραῖον, σὲ ἐκ τοῦ κόσμου πρὸς τὰ οὐράνια, ἀνήγαγε, μάρτυς, θαυμαστῶς, διὰ τῆς ἀθλήσεως, ᾧ Ἀπόστολε, ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Υμνοῦντά σε πάντιμε, θεοχαρίτωτε Δέσποινα, τάγματα ἀγγέλων γυθοσύνως, ἀναβοῶσι, χαῖρε, θεόνυμφε, μόνη τὸν θεὸν ὑπερφυῶς τέξασα, πανάσπιε, παρθενομήτορ θεόνυμφε.

Ἄλλος. Φώτισον ἡμᾶς

Υμνους οἱ πιστοί, τῷ Σωτῆρι προσαγάγωμεν, τῷ παρασχόντι ἤδη ἡμῖν κάραν, τὴν θεῖαν Ἀποστόλου τοῦ θεόφρονος.

Νῦν περιχαρῶς, ἡ Πατρίς σου παναοίδιμε δεχομένη τὴν σεπτὴν κεφαλὴν, τὴν σὴν παμμάκαρ ἀνυμνεῖ τὸν μόνον Κύριον.

Τίς μοι χαρμονή, εὐπραγίας, πάσης ἔμπλεως; δεξαμένη τοῦ σεπτοῦ ἀθλήτου κάραν, τὴν θεῖαν ἐμοῦ τέκνου τοῦ θεόφρονος.

Θεοτοκίον.

Ηλιον ἀγνή, τῆς δικαιοσύνης ἀπεκύησας, τὸν ὀυσάμενον ἡμᾶς τῶν δεινῶν, ὃν ὑμνοῦντές σε ἀπαύστως μακαρίζομεν,

ᾠδὴ στ. Τὴν θεῖαν ταύτην

Σοφίαν λόγον καὶ δύναμιν, ὑμνῶν πανευσεβῶς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, μάκαρ Ἀπόστολε ἀνεπτέρωθης πρὸς ἄληκτον καὶ μακαρίαν λῆξιν διὰ τοῦ αἵματος.

Γεραίρει, ἐνδόξε, ἅπανα χορεία τῶν πιστῶν τοὺς ἀγῶνάς σου, μάκαρ Ἀπόστολε καὶ εὐσεβῶς ἀνακράξει σοι, ταῖς πρὸς Χριστὸν λιταῖς σου πάντας περισώζε.

Εστη οὐράνιος ἔλαμψις, ἀθλήσαντι νομίμως Ἀπόστολε, σταυροῦ ἐν σήματι, λαμπρῶς τοῖς πᾶσι δεικνύουσα, τὴν εἰς τὰ ἄνω μάκαρ δόξαν σοι ἄληκτον.

Θεοτοκίον

Ρυσθέντες κόρη, τῷ τόκῳ σου ὑμνοῦμέν σε ἀπαύστως θεό-
νυμφε, πίστει κραυγάζοντες καὶ τῶν δεινῶν νῦν ἀπάλλο-
ξον ἅπαντας, Παναγία ἡ μόνη ἄχραντος.

Ἄλλος. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ναόν σε πανευφρεπῇ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου ἐνεδείξατο ὄντως, χάρις Χριστοῦ διὰ τῆς παρρησίας, ἣν πρὸς τυράννους ἀνέδειξας ἅγιε, Θεὸν αὐτὸν ὁμολογῶν, δι' ὃ πίστει τιμῶμεν τὴν κάραν σου.

Κοσμήσας Χριστιανῶν τὸ σύστημα, τῇ ῥοῇ τῶν σῶν αἱμάτων θεόφρον, ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσας γενναίως, ἦρες

νυνὶ στεφηνόφρος Ἀπόστολε, εἰς πόλιν σου τὴν εὐσεβῇ, προσκυνοῦσαν τὴν ἐνδοξον κάραν σου.

Θεοτοκίον

Ραδίως διαπερᾶν, θεόνυμφε, τὴν τοῦ βίου πολυτάραχον ζάλην καὶ πρὸς μονὰς οὐρανίους ἀπᾶραι γαληνιώσας, εὐδόκησον, ἄχραντε, λιταῖς Ἀποστόλου τοῦ σεπτοῦ, οὗ τὴν κάραν τιμῶμεν ὑμνοῦντές σε.

Κοντάκιον ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον

Εορτὴν τὴν εὐσημον, τοῦ Ἀποστόλου, ἐκτελοῦσα βόησον πατρίς αὐτοῦ χαρμονικῶς· σὲ ἀνυμνῶ τὸν Σωτῆρά μου κάραν αὐτοῦ νῦν ἡμῖν δωρησάμενον.

Λατρεῖαν πᾶσαν εὐσεβῶς, προσκύνησίν τε ἐν πίστει μετὰ δέους εἰλικρινῶς, ἐκ μυχοῦ τῆς καρδίας τὰ στήφη πάντα τῶν πιστῶν τῷ μόνῳ προσοίσωμεν πρὸς τανεὶ Θεῷ ἐν τοῖς ἐσχάτοις αἰῶσι μάρτυρα ἀναδείξαντα, Ἀπόστολον τὸν ἐνδοξον, πάσας τὰς τῶν τυράννων καθελόντα ἐπάρσεις, εὐπαρρησιάζωντας δὲ τὴν εἰλικρινὴ τοῦ Χριστοῦ κηρύξαντα πίστιν καὶ στέφει ἐν οὐρανοῖς παρὰ Θεοῦ στεφθέντα, σὺν ὧδαῖς κραυγάζοντες ἐν πίστει δοξάζομεν σὲ τὸν μόνον κραταιόν, κάραν τ' αὐτοῦ νῦν ἡμῖν δωρησάμενον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ἰστ' μηνίμῃ ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου τοῦ ἐκ κοινοπόλεως ἁγίου Λαυρεντίου ἔλκοντος τὴν καταγωγὴν καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθλήσαντος ἐπὶ τῆς Βασιλείας Σουλτάν Μαχμουὺ τοῦ Δ' ἐν ἔτει σωτηρίας 1686.

Ἀπῆρας ὄντως εἰς μονὰς τῶν ἀγγέλων

Πτερεῖς ἀγώνων φαίδιμος λίαν μάκαρ

Εἰς Οὐλυμπόν ἄειραν ἱφθιμον νέον φαέθοντα.

Οὗτος ἐκ Δημητριάδος ὄρητο ἐκ τινος κόμης τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου καλουμένης. Πατὴρ δὲ Κωνσταντίνου μητροδὲ Μέλλου. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθωμανοῦ τυράννου, Σουλτάν Μαχμουὺ τοῦ Δ' πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἑαυτοῦ Πατρίδος, παρὰ τινος τῶν στυγερῶν φορολόγων πιεζομένης, ἐν Κωνσταντινουπόλει ὦν, καθειρχνθεὶς ἀδίκως παρὰ τῶν κρατούντων, ἀπαναίνεσθαι τὴν τοῦ Χριστοῦ εἰλικρινὴ ἠναγκάζετο πίστιν, σφοδρῶς αἰκιζόμενος. Ὁρῶντες δὲ οἱ τῆς Ἁγῆς βλαστοὶ τὸν πρὸς Χριστὸν αὐτοῦ εἰλικρινὴ ἔρωτα καὶ τὰς ἑαυτῶν

μυκτηρίζοντα ἀπειλὰς καὶ ὑποσχέσεις, ξίφει ἐκέλευσαν τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀποτιμηθῆναι. Ὁ δὲ σπεκουλάτωρ Ἀγαρινὸς ὢν, ὥμῳς καὶ θηριωδῶς κατὰ τοῦ Ἀγίου ἐφέρετο. Ἐπὶ πλείονι γὰρ τιμωρίᾳ καὶ πόνῳ τοῦ μάρτυρος, τρις τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν πρῶτον τῇ σπάθῃ σφοδρῶς καὶ ἀσπλάχνως κόψας ὡς ἀρνίον, εἶτα ἀπὸ τοῦ λάριγγος αὐτὸν κατέσφαξεν. Ἀσπὴρ δὲ λαμπρότατος οὐρανόθεν εἰς τέσσαρα ἐν σχήματι σταυροῦ διαιρεθεὶς ἔστη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου. Οὐ ταῖς πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ. Ὁὐκ ἐλάτρευσαν

Ανω ἔνδοξε, τοῦ θαλαττίου ρεύματος, τὸ σὸν διήγετο σαρκίον μάρτυς Χριστοῦ ἐμφαίνων τὴν ἄνω σοι, χάριν Ἀπόστολε, δι' ἧς ἅπαντας διατηρεῖς τοὺς ἄδοντας, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ικεσίας τῶν ὑμνούντων σε, Ἀπόστολε, πρόσδεξαι ἅγιε πατρίων, μάρτυς σοφέ, πιστοῖς τὰ αἰτήματα ἀνακραυγάζουσιν ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σήσεις ἔνδοξε καὶ δόγματα τὰ ἔνθεα τιμῶν, θεόληπτε τῶν Αποστόλων Χριστοῦ τῆς τούτων ἡξίωσε μακαριότητος, κραζὼν, ἅγιε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Οτῶν ὅλων, ποιητὴς πανάχαρτε, σὲ ἐξελέξατο, τῶν γενεῶν ἁπασῶν, μητέρα δεξιόμενος, αὐτοῦ, πανέντιμε, ᾧ κραυγάζομεν, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Αποστόλων, μαρτύρων τὸν θεάρεστον βίον θεοπρεπῶς ἀνυμνῶν τοῖς ἔχγεσι τοῖς τούτων ἐπόμενος ἀνῆλθες, εἰς αὐτῶν τὰ σκηνώματα δι' ὃ πιστῶς σου ἀεὶ τὴν χάραν προσκυνούμεν.

Νεολαία, καὶ πᾶσα, πρεσβυτέρων σεμνότης, ἱερομένων χορὸς καὶ πᾶσα ἡλικία τῆς κόμης Λαυρεντίου, συμπολίτου καὶ μάρτυρος τοῦ Αποστόλου σεπτῶς τὴν χάραν προσκυνεῖτε.

Απασαί αἱ χορεῖαι, εὐσεβῶν περιχώρων, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, συνδράμετε ἰδοῦσαι τὴν χάραν τὴν ἁγίαν Ἀποστόλου

τοῦ μάρτυρος, ἣν προσκυνοῦντες, Χριστῷ λατρεύετε ἐνθέως.

Θεοτοκίον

Παρθενίαν καὶ τόκον ἐπὶ σοῦ θεωροῦντες ὑμνοῦμεν Δέσποινα, τὸν ἄφθορόν σου τόκον, Παθὲν παναγία ὀρθοδόξως κραυγάζοντες ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ Η. Παῖδας εὐαγεῖς

Νόες σὲ ἐδέξαντο παμμάκαρ, ἐν ὕψει τῶν οὐρανῶν, καὶ ἐκείνη Ἀπόστολε, κάλλει διαλάμποντα, τῷ τοῦ μαρτυρίου σου καὶ εὐχαρίστως κραζόντα, ἐν εὐφροσύνῃ ψυχῆς, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τάγματα μαρτύρων ἐν ὑψίστοις, σὲ μάκαρ ὑψούμενον ἡσπασαντο ὡς αὐτῶν συνόμιλον, δρόμον τὸν οὐράνιον, τετελευκότα, ἅγιε καὶ ἀνακραζόντα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Απασα πατρίς σου ἡ τιμία, ἐνθέως πανηγυρίζουσα νυνί, συγκαλεῖται ἅπαντας, πρὸς τὴν σὴν πανήγυριν, ὑμνοῦντας ὡς ἀήτητον σὲ παναοίδιμε καὶ κραζόντας τὸν κτίστην ἀνυμνεῖται καὶ ὑπερυψοῦται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον Παῖδας εὐαγεῖς.

Ρῆξον τοὺς χειμάρρους τῶν παθῶν μου, καρδίαν τὴν ταπεινήν μου κατακλύζοντας· θεῖον πρὸς λιμένα με, ὄρμισον Πανάμωμε· ἵνα ὑμνῶ σε πάντοτε τὴν ὑπερύμνητον καὶ χαῖρε σοι κραυγάζω ἐν πίστει δι' ἧς κατηνγάσθη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἄλλος. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καὶ πλάστης, σὴν ἡμῖν ἐδωρήσατο χάραν, διὰ Δοσιθέου, νινὶ ἀρχιερέως.

Σῶσον τοὺς πίστει τὴν χάραν σου προσκυνοῦντες, ταῖς λιταῖς σου πρὸς Κύριον μάκαρ καὶ ὑπερυψοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν πάντων κτίστην καὶ πλαστοργὸν τῶν ἀπάντων, ἀνδρικῶς ἐκήρυξας, θεόφρον· ὅθεν σου τὴν κάραν Ἀποστολε τιμῶμεν.

Θεοτοκίον

Ο λόγος τοῦ θεοῦ ὑπὲρ λόγον, μόνην σὲ ἀνέδειξε μητέρα, ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μεγαλυνάριον ἡχος δ.· εἰς τὴν θ.· ᾠδὴν

Αγγελοι καὶ ἄνθρωποι, τὸν δεσπότην, μελῳδικῶς ὑμνήσατε, τὸν δεῖξαντα ἐν τῷ κόσμῳ τὸν μάρτυρα στεφανίτην.

Αγγελοι σκιρτήσατε σὺν ἀγίοις, ὑμνοῦντες τὸν παντάνακτα τὸν ἐνισχύσαντα πάνυ, τὸν μάρτυρα ἐν τοῖς ἄθλοις.

Απασαι αἱ τάξεις τῶν ἀσωμάτων, Χριστὸν ὑμνεῖτε κράζουσαι, πρεσβείαις τοῦ Ἀποστόλου οἰκτείρησον πάντα κόσμον.

Τάγματα ἁγίων σὺν ἀρχαγγέλοις, τῷ δεσπότηι λατρεύοντα, πάντας αἰτεῖτε σωθῆναι ἐντεύξει τοῦ Ἀποστόλου.

Τριαδικὸν

Ακτιστε Τριὰς Θεὲ μόνη, ἀρρήτῳ εὐσπλαχνία σου ρῦσαι κολάσεως πάντας, δεσπότης μόνος ὑπάρχων.

Θεοτοκίον

Αχραντε πανύμνητε Θεοτόκε, παντάνασσα θεόνυμφε, τοὺς σοὺς οἰκτείρησον δούλους, ὡς προστασία τοῦ κόσμου.

Ἔτερα εἰς τὴν ἁγίαν κάραν. Ἦχος γ'.

Τὴν κάραν σου τιμῶντας φρούρει ταῖς λιταῖς σου ἀπόστολε θεόφρον

Η πόλις σου, τρισμάκαρ, τὸν Χριστὸν δοξάζει, τὴν κάραν σου λαβοῦσα.

Τριὰς ἡ παναγία, λιταῖς τοῦ Ἀποστόλου οἰκτείρησον τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον

Παντάνασσα Μαρία, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν Παρθένε.

ᾠδὴ Θ'· Ἀπας γηγενῆς

Φέγγει τῶν σεπτῶν, ἀγώνων σου, ἔνδοξε, τὴν βασιλεύουσαν, ἔλαμψας, Ἀπόστολε, κενώσας αἷμα τὸ σὸν θαυμάσιε ἐν τῷ ἐδάφει τὸ εὐγεων, αὐτῆς πανάριστε, ἀγιάσας ταύτην τῇ ἀθλήσει σου, τιμὰ δέ σου αὐτὴ τὸ μαρτύριον.

Ινά σου πιστοί, τιμῶμεν τὴν ἄθλησιν, μάρτυς Ἀπόστολε, σῶζε πάντας νῦν ἡμᾶς, παντοίας βλάβης καὶ περιστάσεως, τῆς οὐρανίου, ἔνδοξε, καταξιῶν χαρμονῆς, ἀνυμνοῦντας Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ὃν αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἰκέτευε.

Λίαν σε Χριστοῦ, ὡς μάρτυρα ἔνδοξον, ὑμῶν δεόμενος τόδε μοι ἐφύμνιον, πρόσδεξαι, μάρτυς, ἀντιπαρέχων μοι, ἁμαρτημάτων ἄφεσιν, ταῖς ἰκεσίαις σου, ἀφαρπάζων τῆς ἐκεῖ κολάσεως καὶ δεινῶν αἰωνίων, Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον

Εἵλυσεν ἡ σὴ, λαμπρότης πανύμνητε, ἡ ὑπερύμνητος, σάρκα παρὰ σοῦ λαβεῖν, Θεὸν τῶν ὅλων, κόρη πανάχραντε, τοῦ σώσε τὸ ἀνθρώπινον τῶν παραπτώσεων, δι' ὃ πάντες σὲ ὑμνοῦμεν, δέσποινα, ὡς μητέρα Θεοῦ παναμώμητον.

Ἄλλος. Κυρίως Θεοτόκον

Λαοὶ τῆς Λαυρεντίου, δέξασθε ἐν πίστει τὴν κεφαλὴν συμπολίτου ἐν ἄσμασι, τοῦ Ἀποστόλου τιμηθεῖσαν ὑπὲρ τοῦ πάντων Θεοῦ.

Ο πάντων εὐεργέτης, διὰ Δοσιθέου τοῦ σελευκεῖας ἡμῖν ἐδωρήσατο, τὴν ἱερὰν κεφαλὴν σου, θεεῖ Ἀπόστολε.

Υμνοῦντα τὸν Σωτήρα, ὕμνους τε συνθέντα τῆς ἱερᾶς κεφαλῆς σου, Ἀπόστολε, πάσῃ ἀπάλλαξον βλάβης ταῖς ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον

Πανάσωτον πάσης, νῦν Θεοκτῆτορ, τῆς ἁμαρτίας ἐν τάχει τοῦ μάρτυρος, πρεσβείαις τὸν Δοσίθεον ρῦσαι θεόνυμφε.

Ἐξαποστειλάριον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πιστῶν πορεία ἅπασα, τεμένει τῷ τοῦ μάρτυρος ἐνθέως συναθροισθεῖσα ἀγῶνας τοῦ ἀθλοφόρου, θεασαμένη βόησον, Χριστὲ ἀπάντων λύτρωσις, λιταῖς τοῦ Ἀποστόλου σου, τοῦ σὲ κηρύξαντος κόσμῳ πάντας διάσωσον, Λόγε.

Θεοτοκίον

Παρθένε παναμώμητε Ἀγγέλων ἢ εὐπρέπεια, μαρτύρων καὶ ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων ἀπάντων κινδύνων πάντας λύτρωσε, ὡς μήτηρ τοῦ δεσπόζοντος, σὲ γὰρ πάντας κекτήμεθα, ἐλπίδα καὶ προστασίαν, ὦ Παναγία Παρθένε.

Εἰς τοὺς αἶνους ἡχος α΄. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Εν τῷ σταδίῳ παμμάκαρ, πόθῳ ἐκραύγαζες, Χριστὸς ὑπάρχει μόνος ὁ Θεὸς τῶν ἀπάντων, Πατρὶ σὺν τῷ ἀνάρχῳ καὶ τοῦ αὐτοῦ συναϊδίῳ τε πνεύματι οὗ τῇ ἰσχύϊ ρωννύμενος ὡς οὐδέν, τὴν ἡμῶν ἡγοῦμαι δύναμιν.

Τῷ ὄντι μία ὑπάρχει, πίστις ἢ ἔνθεος Χριστιανῶν ἐβόας, ὦ Ἀπόστολε, πόθῳ ἦν περ νῦν κηρύττω, Ἀγαθηνοί, καὶ παιδρῶς σφαγιάζομαι, ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἐπίγνωσιν ἀληθῆ ἦν ὡς μόνην προσκυνήσατε.

Η Κωνσταντίνου ἀγάλλου, πόλις ἐν ἄσμασιν, ὑμνοῦσα τὸν Σωτῆρα ἐνισχύσαντα πάνυ, τὸν νέον ἀθλοφόρον καταβαλεῖν, δυσμενῶν τὰ φρονήματα καὶ ἀναθλῆσαι προθύμως ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸν Ἀπόστολον τὸν ἐνδοξον.

Τοῦ Λαυρεντίου ἡ κόμη, λίαν εὐφράνθητι, πατρὶς ἢ τοῦ ἁγίου εὐσεβῶς Ἀποστόλου, πλουτοῦσα τὸν ἐκ ταύτης θεοπρεπῶς ἀνατείλαντα μάρτυρα, πρὸς τὸν θεὸν τῶν ἀπάντων πρέσβυν θερμὸν, ὃν τιμῶντες ἐορτάζομεν.

Δόξα ἡχος πλ. α΄.

Τὸν ἀριστεὰ τοῦ Χριστοῦ, Ἀπόστολον τὸν ἀοίδημον, ἐν ᾧ ψεσι τυράννων ἀσεβῶν, τὸ πανσέβαστον τοῦ δεσπότου, ἐν τῇ τῶν πόλεων ἀνάσσει, κηρύξαντα ὄνομα νομίμως τε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐναθλῆσαντα καὶ ἐν οὐρανοῖς ἐνθέως στεφθέντα, χειρὶ τοῦ παντάνακτος. Ὑμνήσωμεν συμφώνως ἐν ἄσμασι παρρησίαν γὰρ πρὸς Κύριον κεκτημένος πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν,

τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν ἱερὰν αὐτοῦ καὶ φωτοφόρον πανήγυριν.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς, ἡχος ὁ αὐτὸς

Ασατε λαοί, τῇ μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἄσατε. Σήμερον γὰρ τὴν δλόφωτον ψυχὴν αὐτῆς, εἰς τὰς ἀχράντους παλάμας τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος ἀνευ σποράς παρατίθῃσιν ὧ καὶ πρέσβευε ἀδιαλείπτως δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένη εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλαιος.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις

Εἰς τὴν λειτουργίαν

τὰ τυπικά.— Εἵσοδος καὶ τὸ τρισάγιον.

Ὁ Ἀπόστολος

Τέκνον Τιμόθεε ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι.

(Ζήτει αὐτὸν τῇ 26 Ὀκτωβρίου)

Τὸ Εὐαγγέλιον

Εἶπεν ὁ Κύριος . . . ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν ἵνα

ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσυνον κ.λ.π.

Δόσει δὲ τοῦτο συνδρομῇ τε ἐκ πόθου

Ἀρχιερεῖος ἔστι τοῦ Δοσιθέου,

ὄντως φερίστου τοῦ γε καὶ συμπολίτου,

Ἀποστόλου δὴ, τοῦ δε μάρτυρος πάνυ.





ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

Τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ νέου τοῦ
ἐξ Ἁγίου Λαυρεντίου τοῦ Βόλου ἔλκοντος τὴν καταγωγὴν.

Χαίρει σήμερον τῶν Ἀποστόλων ὁ χορὸς καὶ λαμπρότατα πανηγυρίζει, ἀναλαμβάνων τὸν ὁμώνυμόν του Ἀπόστολον. Ἀγάλονται τὰ τῶν Μαρτύρων ἀσκήματα συναριθμοῦντα ἐν ταῖς χορείαις αὐτῶν τὸν νεοφανῆ τοῦτον μάρτυρα, ὅστις ὡς ἄλλος ἀνγερινὸς τοῦ νοητοῦ στερεώματος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀνέτειλε κατὰ τοὺς ζοφεροὺς ἐκείνους χρόνους τοῦ 1685, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτ τοῦ Δ' εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν πάντες σχεδὸν οἱ ἑτερόφυλοι καὶ ἑτερόθρησκοι ἡμῶν ἀρχόντες οἶτε τὸν μόνιμον στρατὸν τῆς μεγάλης ταύτης αυτοκρατορίας τοῦ Ἰσλαμ, ἀποτελοῦντες καὶ ἄνθρωποι ἐν γένει οἱ διωκῆται ἀνώτεροί τε καὶ μικροὶ τοῦ κολοσσαίου τούτου κράτους, παραγνωρίσαντες τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐπὶ τοσούτον προέβησαν αὐθαιρεσίας καὶ φανατικότητος, ὥστε ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ παράστασις τοῦ ἐγκλήματος δι' ὀλίγων καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ καὶ ἄλλων ἐπεχειρίσθημεν τὴν διήγησιν. Εἰς τοιαύτην λοιπὸν ἐποχὴν σκότους καὶ μισοθρησκότητος γεννηθεὶς ὁ μεγαλομάρτυς Ἀπόστολος, οὐ μόνον δὲν ἐσκοτίσθη παντελῶς κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν οἴαν (καὶ ἡ σκοτία αὐτὸν οὐ κατέλαβεν) ἀλλὰ καὶ ὡς ἀδάμας ἥστραψε τὴν μαρτυρικὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀληθινοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ περιβληθεὶς, εἰ καὶ σκληρότατα ἐβασανίσθη ὑπὸ τῶν θηριωδῶν τῆς ἐποχῆς τῶν τυραννῶν, ὅπως τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ἀπαρνηθῇ καὶ τὸν ἄτιμον τῆς ἀσεβείας χειτῶνα περιβληθῇ. Μετέβη δὲ τέλος πάντων ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ δοκιμασθεὶς, εἰς τὸν οὐράνιον κύκλον, ἵνα λάμπῃ ἐκεῖσε καὶ ἀκτινοβολῇ τῆς ἀθανάτου βασιλείας θεομῶς λόγῳ γεγονώς ἐστολισμένος μὲ τὸν ἀμάραντον τοῦ μαρτυρίου στέφανον, ὃν ἤρατο διὰ τοῦ ἀθώου αὐτοῦ αἵματος, ποθήσας μᾶλλον τὴν δόξαν τοῦ οὐρανοῦ σκηνώματος, ἢ ὅτι ἡδύνατο νὰ συντελέσῃ πρὸς τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ Χριστιανικοῦ γένους.

Οὗτος λοιπὸν ὁ μόνος φερωνύμως κληθεὶς Ἀπόστολος πατρίδα μὲν εἶχε τὸν Ἅγιον Λαυρέντιον, κοινόπολιν παρὰ τὰς νοτιανατολικὰς πλευρὰς τοῦ Πηλίου κειμένην κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Δημητριάδος γονεῖς δὲ οὐχὶ τόσον ἐπιφανεῖς ὅσον αὐτόχρεις καὶ εὐσεβεῖς, τοῦτο μόνον πλουτοῦντας τὸ θεαρεστός ζῆν, ταῖς ἰδίαις χειρσὶν ἐργαζόμενοι καὶ τῷ ἰδῶτι τοῦ προσώπου τῶν τρώγοντες τὸν ἄρτον αὐτῶν. Καὶ ὁ μὲν πατὴρ ὄνομαζετο Κώστας Σταματίου (ὅθεν καὶ ἡ σύγχυσις ἐν τῷ Μαρτυρολογίῳ, ἀναφέροντος τὸν ἅγιον Σταματίου), Μέλλω δὲ ἡ μήτηρ του, ἡ τὴν λογι-

κὴν τὴν αὐτὴν μέλισσαν τοῦ Παραδείσου τέσσα. Τούτων δὲ ἀποφρανισθεὶς ἄγων τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπεδήμησε κα' τινι τῶν ἐκεῖ κατήλων ὑπάλληλος ἐγένετο. Ὑπηρετεῖ δὲ παρ' αὐτῷ τὸ τέταρτον ἔτος, ὅτε τῶν γηίνων τούτων καταφρονήσας καὶ ὑπὸ μόνᾳ τᾷ οὐρανίῳ καταληφθεὶς συνέβη νὰ ὑποστῇ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ὡς ἐξῆς

Οἱ κῆτιοι τοῦ χωρίου τοῦ Βόλου, καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου σκληρὰ βασανιζόμενοι καὶ βαρέως φορολογούμενοι ὑπὸ τοῦ τότε διοικητοῦ τῶν Βοϊβόδα, μὴ ὑποφέροντες τὴν τυραννίαν του, ἀνυπόφορον καταστάσαν διὰ τὰς ἀδαιτουργίας καὶ διὰ τὴν ὑπεροχὴν καὶ ἄδικον προσθήκην τῶν φόρων, ἀπεράσισαν νὰ προσδράμωσι πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῆς βασιλομήτορος Βαλιδῆς, ὁρίζουσας τότε τὰ πλεῖστα τῶν χωρίων τούτων καὶ προβαλλόντες τὰ δίκαιά των μικρὰν τινα τοῦ κακοῦ θεραπείαν, ἢ ἂν οὐχὶ ἄλλο νὰ μαλακώσωσι τοὺς ἀνίσχυτον τοῦ βαρβάρου τὴν σκληρότητα. Ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίαζον ἀνημέρω θηρίῳ μαχόμενοι διότι καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ μετὰ τὴν ἀποστολὴν δηλαδὴ τινων πρὸς ἐκείνους οὐ μόνον τὰ σταλέντα αὐθεντικὰ γράμματα ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων τῆς βασιλομήτορος ἀπερ ἐκόμισαν πρὸς αὐτὸν οἱ ἐπανακαίμψαντες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, περιεφρόνισαν καὶ ὡς ψευδῆ τὰ ἀπερρίψαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τοσούτων ὠργίσθη, ὥστε λαβὼν τρεῖς, ἐξ αὐτῶν δεσμίους, ὡς κακούργους τοὺς ἀναβιβάζει συνοδεύων αὐτοὺς ὁ ἴδιος εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ εἰς σκοτεινοτάτην καὶ ὑγρὰν φυλακὴν ἐνεργεῖ νὰ τοὺς ρήψωσιν ὁ ἀσεβὴς καὶ παμβέβηλος ὡς ἐνόχους τῆς ἐσχάτης τιμωρίας. Ταῦτα μαθόντες οἱ τούτων συμπατριῶται, ἀναβαίνουσι τινὲς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐλευθερώσωσι τοὺς ἀδίκως καθειροχθέντας τρεῖς εἰς τὰ δεσμὰ συμπολίτας των, καὶ μετόπισιν καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Βοϊβόδα νὰ ἀναφερθῶσιν, οὐχὶ πλέον ὡς οἱ πρότερον πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῆς βασιλομήτορος, ἀλλὰ πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Φθάσαντες δὲ ἐκεῖσε κατὰ πρῶτον ἔσπευσαν πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ Μαρτυρος, ἀγνοοῦντες αὐτοὶ ὡς πρῶτην φορὰν ἀφικθέντες εἰς Κωνσταντινούπολιν, τίνι τρόπῳ ἔδει νὰ ἐνεργήσωσι περὶ ὧν ἦλθον ἐκεῖσαι. Ὅθεν ἀνταμώσαντες τὸν ἅγιον καὶ ἀπὸ κοινοῦ συμβουλευθέντες περὶ τοῦ πρακτέου, ἀπεράσισαν τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν νὰ δώσωσιν ἀναφορὰν τῷ τουρκοιστὶ καλουμένῳ Κιζλάραγα Γιουσούφ ἀγὰ (ἀρχιμενοῦχ τοῦ παλατιοῦ) καὶ νὰ παραστήσωσι τοῦ Βοϊβόδα τὴν ἀδικίαν καὶ ὁμιότητα, τὴν βαρυτάτην προσθήκην τῶν φόρων, οὓς αὐτὸς παρὰ τὰς διαταγὰς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καθυπέβαλε τοῖς ὑπηκόοις καὶ διὰ καὶ τὴν ἄδικον ἐκείνην φυλακὴν τῶν τριῶν συμπατριωτῶν των, οἵτινες ἐστέναζον ὑπὸ βαρυτάτας ἀλύσεις πιεζόμενοι ἐν ταῖς φυλακαῖς οἱ δεῖλοι, μὴ ἔχοντες τὸν βοηθοῦντα. Καὶ τοῦτο μὲν παμψηφεί ἀπεφασίσθη, οὐδεὶς ὅμως ἐτόλμα νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἐπιδόσῃ τὴν ἀναφορὰν. Τότε ὁ ἅγιος ὁ εὐγενὴς κατὰ τὴν ψυχὴν οὗτος, νεανίας ὢν, καὶ κατὰ τὴν τῶν Ὁθωμανῶν διάλεκτον ἐμπεριότατος πλήρης ἰσχύος καὶ θάρρους λαμβάνει τὴν ἀναφορὰν, τρέχει προθύμως παρουσιάζεται γενναίως εἰς τὸ τυραννικὸν ἐκεῖνο τοῦ Κιζλάραγα πρόσωπον, καθὼς ποτε ὁ Δαυὶδ πρὸς τὸν Σαοὺλ, καὶ χωρὶς τοῦ παράπαν νὰ ταραχθῇ ἢ ἀλλοιωθῇ τὸ χαριέστατον αὐτοῦ πρόσωπον, ἐγγιγίζει τὴν ἀναφορὰν.

Ὁ δὲ ἀναγνὼν τὸν ἡρώτησε πόθεν ἦτο ὁ δὲ ἅγιος τῷ ἀπεκρίνετο, — ὅτι εἰς ἐκείνων, ὃν δοῖζει ἡ ἐνδοξότης του. Ταῦτας δὲ τὰς λέξεις ἀκούσας ἐλευθέρως προφασθεύσας ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἁγίου ὁ Κιζλάραγας ὢν καὶ διαβεβλημένος πρότερον ὑπὸ τοῦ Βοϊβόδα, τόσον ἐθυμώθη, ὥστε χωρὶς νὰ προβῇ εἰς ἄλλο, εὐθὺς διέταξε νὰ παραδωθῇ τῷ Βοϊβόδα ὁ ἅγιος, ἀνήκων ἐκείνῳ, καὶ τιμωρηθῇ διὰ τὸ αὐθαδὲς τόλμημά του. Τοῦτου δὲ γεγονόμένου, ὁ μὲν Βοϊβόδας εὐθὺς μὲ δεσμὰ σιδηρὰ περισφίγγει τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ τεσσάρων ἐτῶν χαράτσι, ἀφ' οὗτου δηλαδὴ ἔλειπεν ἐκ τῆς πατρίδος, μὲ βιαίαν ἀπόφασιν τοῦ ζητεῖ ὁ δὲ ἅγιος μετὰ μεγάλης ἐλευθερίας τῷ ἀπεκρίνετο— Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ' ὑπάρχει μοι· μίαν δὲ μόνη σικαμίνος εἰς τὴν πατρίδα μου εὐρίσκειται καὶ ταύτην ἂν θέλῃς, πωλήσας, τὰ ζητούμενα λάβε. Ἀκούσας δὲ ὁ ἀκόρεστος τῆς φιλαργυρίας θιασώτης ὅτι ἀντὶ τεσσάρων ἐτῶν χαράτσι θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀξίαν τῆς ἐν τῇ πατρίδι τοῦ ἁγίου οἰκίας, εὐχαριστήθη τρόπον τινὰ καὶ ἐμελλε τὴν ἐπομένην τὸν ἅγιον συνυπασχόμενος προσέειπε ὅτι καὶ τοὺς τρεῖς συμπατριώτας του θὰ ἀπέλυνε, ἂν ἔσφιπτον τὸ παρελθὼν εἰς τὴν λήθην καὶ ἀνεχώρουν ἐκεῖθεν, χωρὶς τι κατ' αὐτοῦ νὰ ἐνεργήσωσι, μεταβαίνοντες εἰς τὴν πατρίδα των. Καὶ ταῦτα μὲν θὰ ἔπραττεν ἀναμφιλέκτως ὁ Βοϊβόδας φοβούμενος μὴ οἱ νεωστὶ ἐκεῖσε ἀφικθέντες, οὓς ἠγόνοι ποῦ διέμενον ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ διὰ τοῦ μίσους κατ' αὐτοῦ ἐνεργοῦντες, ἤθελον προσδράμει εἰς τὴν βασιλομήτορα. Ἀλλ' ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον, εἰς ἐκ τῶν τελευταίως ἀφικθέντων συμπατριωτῶν τοῦ ἁγίου, γέροντος ζηλότου, μαθὼν ὅτι τὴν ἐπομένην ἡμέραν θὰ ἀπεφυλακίζοντο οἱ τρεῖς συμπολιταὶ του συγκατατεθέντος ὑπὸ τοῦ ἁγίου τοῦ Βοϊβόδα, φθονήσας τὸν ἅγιον μὴ εὐφημισθῇ ἐν τῇ πατρίδι του, δι' ἣν ἔδειξεν ἱκανότητα ὁ ἀσήμαντος οὗτος καὶ πτωχὸς νεανίας, προσέρχεται τῷ Βοϊβόδα καὶ πείθει αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ τῆς περὶ τοῦ ἁγίου ἀποφάσεώς του, λέγων ὅτι οἱ μετ' αὐτοῦ συναβάντες ἐκεῖσαι δειλιάσαντες ἀνεχώρησαν οἴκαδε καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ πράξῃ καὶ αὐτός, προσθέτων ἀκόμη ὅτι ὁ ἅγιος ἦτο ὁ τὰ πάντα ὑποκινήσας καὶ ὅτι ἂν ἀπέλυνε αὐτὸν τὸν τοσοῦτον τόλμηρόν νεανίαν, δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ τὸν καταμηνύσῃ εἰς τὴν βασιλομήτορα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ αἰμοχαρὴς Βοϊβόδας, ὅστις πρότερον ἐνεκα δέους συγκατετέθη, ὡς ἀνωτέρω ἔρρόθη, τὸν τε ἅγιον καὶ τοὺς τρεῖς αὐτοῦ συμπατριώτας νὰ ἀπολύσῃ καὶ ἐκ τῆς προσθήκης τῶν φόρων νὰ παραιτηθῇ, ἐπὶ τοσοῦτον ἐθρασύνθη, ὥστε χωρὶς κἂν στιγμὴν νὰ βραδύνῃ, ἢ καὶ σκεφθῇ ὀλίγον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν αὐτῶ διακοινωθέντων, διατάττει τοὺς ὑπηρέτας του νὰ δράμωσιν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ σκληρῶς νὰ βασανίσωσι τὸν μεγαλομάρτυρα, προσθέσας σὺν τούτοις, ὅτι τοῦτο θὰ πράττωσι πάντοτε, μέχρις οὗ ἀποτελειώσωσιν αὐτόν. Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ κεραίαν ἐξετελοῦντο. Ὁ δὲ ἅγιος τοιοιτοτρόπως ἀπηνῶς καὶ ἀσπλάχνως βασανιζόμενος, μίαν τῶν ἡμερῶν εὐρίσκει τὸν τρόπον καὶ ἐκβάλλει τὸν ἕνα τοῦ πόδα τῶν δεσμῶν καὶ οὕτως ἀργοπατῶν πρὸς δραπέτευσιν καταγίνεται. Ἀλλὰ δὲν ἦτο βεβαίως τοῦτο Θεοῦ οἰκονομία νὰ στερηθῇ ὁ σημερινὸς στεφανίτης τοῦ ἁγίου, ὁ κύριος τῶν σιδηρῶν πλῆττει τὰς ἀκοῦς τῶν ἀθέων ἐκείνων ὑπηρετῶν καὶ παρευθὺς τὸ δρᾶμα ὑποπτευσάμενοι τρέχουσι καὶ

κρατοῦσι τὸν ἅγιον. Τούτων δὲ ἔτι λογομαχοῦντων μετὰ τοῦ ἁγίου, ἰδοὺ ἔρχεται ὁ Βοϊβόδας. Ἰδὼν δὲ τὴν σύγχυσιν καὶ ταραχὴν τῶν ὑπηρετῶν ἐρωτᾷ τὴν αἰτίαν. Μαθὼν δὲ τὴν ἀποτολμηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἁγίου φυγὴν, δρᾷται τὸν ἐκεῖ τυχόντα πέλεκυν καὶ μὲ τοῦτον ἀσπλάχνότατα τὸν δέρει ὁ ἀσπλάχνος.

Ἀλλ' ὁ γενναῖος οὗτος τῆς ἀληθείας βοηθός, οὐ μόνον ἠψήφησε παντελῶς τὰς σκληροτάτας καὶ ἀφορήτους ἐκείνας πληγὰς ἀλλ' ὢν ὅλως νεανιοσμένος ἐκ θείας χάριτος ἐναντιοῦται κατὰ τοῦ τυράννου καὶ χριστομύτου· τῷ λέγει— διατὶ μὲ δέρεις καὶ σκληροκαρδίως μὲ τυραννεῖς; ἢ δὲν ἤξεύρεις ὅτι εἰμὶ καὶ σοῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν σου τιμιώτερος;— Εἰς ταῦτα ἐκ τλαρῆς ὁ Βοϊβόδας— καὶ τὶ τῷ λέγει, μήπως καὶ σὺ δὲν εἶσαι Μωαμεθανός, ὡς ἐγώ, καὶ λέγεις ὅτι εἶσαι καλλίτερος;— Ὅχι δὲν ἐνόησα τοῦτο, ἀπεκρίθη θαρραλέως ὁ ἅγιος.— Ναὶ τοῦτο εἶπας, ὑπέλαβον ὁμοθυμαδὸν οἱ ὑπηρέται.— Μὴ γένοιτο ἐπρόσθεσεν ὁ ἅγιος, ἐγὼ νὰ βλασφημήσω ποτέ!— Ψεῦδες εἰς ἐναντίον οἱ ὑπηρεταὶ τῆς ἀδικίας, οἱ υἱοὶ τοῦ σκότους, πλὴν μίαν ὅτι δὲν θὰ σὲ ἀφήσωμεν νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸν Μωαμεθανισμόν, ὃν ὁμολόγησας ὁ ἴδιος.— Καὶ ταῦτα δὲ κατεμαρτύρουν αὐτοῦ οἱ ὑπηρεταὶ συγκοφαντοῦντες. Ὁ δὲ Βοϊβόδας θέλων νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Μωαμεθανισμόν προσθέτων εἰς τὸν κολοσσόν του ἕνα Ἰσλάμην, ἐπισπεύδων τὴν εὐκαιρίαν ἐστεῖλεν εὐθὺς καὶ ἔφερε τὸν κουρέα ἵνα ἐνεργήσῃ τὴν περιτομὴν.— Ἀλλ' ὁ ἅγιος γενναῖως ἀντίστατο λέγων ὅτι μᾶλλον ἐπροτίμα τῆς κεφαλῆς τὴν ἀποκοπὴν διὰ τὸν Χριστόν, ἢ νὰ παραδεχθῇ τὴν περιτομὴν διὰ τὴν ζωὴν. Ὅθεν μὲ μεγάλην καὶ πεπαρησιασμένην φωνὴν ἔκραζε λέγων.— Ἐγὼ Χριστιανὸς εἰμὶ καὶ ἀπὸ τῆς ἀγίας μου πίστεως οὐδέποτε παραιτοῦμαι.— Οἱ δὲ ὑπηρεταὶ τοῦ Βοϊβόδα ἔλεγον πρὸς τὸν ἅγιον— καὶ δὲν εἶσαι σὺ ὅστις πρὸ μικροῦ παρήτησας καὶ ἐθελουσίως ὁμολόγησας τὸν ἑαυτὸν σου Ὁθωμανόν;— Ἀλλὰ φλυαρεῖτε, εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ ψεύδεσθε προφανῶς, ὃ μὴ γένοιτο ἐγὼ νὰ ἐκφέρω παρομοίαν βλασφημίαν, ἂν δὲ πρὸ ὀλίγου ἔκρινα τὸν ἑαυτὸν μου τιμιώτερον ἡμῶν, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν ἀμώμητόν μου πίστιν, εἰς ἣν μάλιστα καὶ ἐγκανχώμαι καὶ δι' ἣν προτιμῶ μᾶλλον νὰ κοπῶ εἰς λεπτότατα τεμάχια ἢ νὰ ἀρνηθῶ τὴν πρὸς τὸν Χριστόν μου πίστιν. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ χριστιανομάχοι ἐκείνοι ἄθεοι, (ἀποσιωπῶν δὲ τὰς ἄλλας λογομαχίας τὰς μετὰ τοῦ ἁγίου καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων λαβούσας χώραν) λαμβάνουσι τὸν ἅγιον καὶ ὡς μέγαν πταίστην εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς ἣν συνείθιζον νὰ φυλακίζωσι τοὺς εἰς θάνατον καταδικασμένους, τὸν ἐγκλείουσι, ἀφοῦ πρῶτον τὸν ἐστεφάνωσαν, οὐχὶ μὲ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ὡς οἱ Ἑβραῖοι τὸν Χριστόν, ἀλλὰ μὲ μυρίας ὕβρεις καὶ λοιδορίας καὶ μαστιγώσεις καὶ αἰκισμούς. Μετ' οὗ πολὺ δὲ ἐξαγαγόντες ἐκεῖθεν τὸν μεταφέρουσι πρὸς τὸν Σείχη ὑλισλάμην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν Καζασκέρην ὡς ἀπὸ τὸν Ἄνναν εἰς τὸν Καϊάφαν καὶ καθ' ἑξῆς πρὸς τοὺς λοιπούς, παντοῦ καταμαρτυροῦντες αὐτοῦ καὶ συγκοφαντοῦντες ὅτι ὁ ὁμολόγησας ἑαυτὸν ὀθωμανόν, ἀρνεῖται αὐτοῦ καὶ συγκοφαντοῦντες ὅτι ὁ ὁμολογῶν τὸν Προφήτην. Ἀλλ' ὁ μὲν γενναῖος οὐκ ἔτι πρὸς χλεύην καὶ ἐμπαιγμὸν τοῦ Προφήτου. Ἀλλ' ὁ μὲν γενναῖος οὐκ ἔτι μεγαλομάρτυς, ὢν ὁπλισμένος μὲ τὰ πνευματικὰ τῆς πίστεως ὅπλα οὐ μόνον δὲν ἐταράττετο παντελῶς, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγαλοφυχίαν ἀπαράμιλλον καὶ ἀφοβίαν ἵστατο κατέναντι τῶν πυριπνῶν προσώπων τῶν χρι-

τῶν. Οἱ δὲ πεπλανημένοι ἐκεῖνοι καὶ ἄδικοι κριταὶ μμηταὶ τοῦ Βοϊβόδα γεγόμενοι, θέλοντες οὕτως εἰπεῖν, νὰ προσκτήσωσιν ἓνα Ἰσλαίμην, κατὰ πρῶτον μὲν ἰδόντες τὴν νεαρὰν ἡλικίαν τοῦ Μάρτυρος, ἤρξαντο ἐξ ὑποσχέσεων καὶ κολακειῶν, ὑπισχνούμενοι ἀξιώματα, πλοῦτη, τιμὰς καὶ τὰ παραπλήσια ἄλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς, ἵνα κατὰ τὸν Προφήτην εἴπω. Διότι ὁ ἅγιος ὅλα ταῦτα ἀπέναντι τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ θησοκείας περιφρονῶν οὐ μόνον δὲν ἐκαίμθη παντελῶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐχλεύαζε καὶ τοὺς περιεφρόνει. Ἀλλὰ μὲ ὅλα ταῦτα καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἀπηλπίσθησαν. Ὅθεν λαβόντες αὐτὸν κολακευτικῶς τὸν μεταφέρουσιν εἰς τὸ Βεζυρικὸν μέγαρον (πασιὰ καπουσοῦ) καὶ ἔμπροσθεν τοῦ Βεζύρου τὸν παρουσιάζουσιν. Ὁ δὲ Βεζύρης ἰδὼν αὐτὸν ἤρξατο οὕτως πρῶτον μὲν με λόγους νὰ τὸν καταπεισῇ, ἵνα ἀπαρνηθῇ τὸν Σωτήρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀλλ' ἰδὼν τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του ἐστοχάσθη καὶ αὐτὸς, ὥς καὶ οἱ ἄλλοι, νὰ προστρέξῃ πρὸς τὰ χαρίσματα. Ὅθεν διὰ νὰ καταπλήξῃ, οὐ μόνον τὴν ἀκοήν, ὥσπερ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἔπραξαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἁγίου, διατάττει νὰ φέρωσιν ἐκεῖ ἵππον ἐστολισμένον βασιλικῶς καὶ πληθὺν χρυσίου καὶ ἀργυρίου εἰς νομίσματα. Τούτων δὲ προσερχθέντων λέγει τῷ Ἀγίῳ.—Νεανία, ἐὰν συγκατανεύσῃς, εἰς τοὺς λόγους μου, οὐ μόνον αὐτὰ ποῦ βλέπεις θὰ σοὶ δωρήσω, ἀλλὰ καὶ ἀξιώμασιν καὶ τιμαῖς βασιλικαῖς θὰ σὲ ἀνταμείψω. Ὁ δὲ Ἅγιος οὐδόλως προσέχων εἰς τε τοὺς λόγους, τὰ δῶρα καὶ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ τυράννου εἶπε.—Μὴ ἀργοπορεῖτε καὶ χάνετε τὸν καιρὸν σας ματαίως, ἀλλ' ὁ μέλλετε ποιεῖν, ποιήσατε τάχιον. Σὰς διαβεβαίω δέ, ὥς τίμιος χριστιανὸς ὅτι, μὲ ὅποιον-δήποτε θάνατον θέλετε νὰ μὲ θανατώσῃτε χάριν τοῦ Χριστοῦ μου Ἰησοῦ, θέλω τὸν δεχθῇ προθυμώτατα. Μὴ ἀργοποπορεῖτε λοιπὸν νὰ μὲ κατακαύσῃτε θέλετε; ἐγὼ τὰ ξύλα συνάξω καὶ τὴν πυρὰν ἐτοιμάζω νὰ μὲ ἀπαγχονίσῃτε; ἐγὼ ταῖς ἰδίαις μου χερσὶ σύρω τὸν βρόχον νὰ μὲ ἀποκεφαλίσῃτε; δότε μοι τὸ ξίφος νὰ τὸ ἀκονίσω ὅσον χροιάζεται. Τέλος δὲν τρόπον στοχάζεσθε ἐπονειδιστότερον, ἀποφασίσσατε καὶ ἐγὼ γίνομαι ὁ πρῶτος ὑπὲρ τῆς καὶ σπουδαστής. Μὴ λοιπὸν συλλογίζεσθε ματαιοπονοῦντες καὶ πρὸς κέντρα λακτίζοντες, ἀλλὰ τελειώσατε ὅπερ σκέπτεσθε. Ταῦτα τοῦ Ἀγίου εἰπόντος, νέφος παχύτατον αἵσχους ἐπεσκέασεν ὅλους τοὺς ἐκεῖ παρευρεθέντας καὶ αὐτὸν μάλιστα τὸν Βεζύρην. Ὅθεν μὴ δυνάμενοι ἐπὶ πλεον νὰ ἀνεχθῶσι τὴν χλεύην, ἀπεφάσισαν τέλος νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσιν ἀφροῦ πλέον εἶδον τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ τὸν καταπείσωσι. Τὴν αὐτὴν οὖν στιγμήν φραγγελώσαντες αὐτὸν ὥς ἄλλοι Πιλάται, τὸν ῥίπτουσι καὶ πάλιν εἰς τὴν εὐροκτῆν. Τῇ δὲ ἐπαύριον τῇ ἑκτῇ καὶ δεκάτῃ Ἀδγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἡμέραν δευτέραν περὶ ὄρθρου βαθύ, ἀφροῦ ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα οἰκτροτάτα τὸν ἐβασάνισαν, εἰς τῶν ἀνωτέρω ἀξωματικῶν παρακολουθούμενος καὶ ὑπὸ εὐαρίθμων στρατιωτῶν καὶ τοῦ δημίου τὸν ἀπάγει εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Καὶ οἱ μὲν αἰμοβόροι ἐκεῖνοι δήμιοι τὸν ἐβίαζον εἰς τὸν δρόμον νὰ τρέχῃ. Ὁ δὲ ἅγιος μὲ φαιδρὸν καὶ χαρούμενον πρόσωπον, ὥσει ἐπορεύετο πρὸς γάμον ἢ εἰς συμπόσιον ἐβάδιζε, Χριστιανούς δέ τινας ἀπαντήσας εἰς τὸν δρόμον μὲ τοπεινὸν σῆμα τοὺς ἐχαιρέτησε καὶ τοὺς ἐζήτησε συγχώρησιν. Οὗτοι δὲ ἐννοήσαντες τὴν ἀπαγωγὴν του, περίφοβοι ἠκολούθησαν αὐτὸν καὶ τὴν συνοδίαν του μα-

κρόθεν καὶ αὐτόπται ἐγένοντο τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους τοῦ μάρτυρος, ὅστις ἅμα ἔφθασεν εἰς τὸν προσδιορισμένον τόπον, ἀκριβῶς εἰς τὴν σημερινὴν θέσιν, ἔξω τῆς τὸν Κεράτιον βλέπουσας πόλης τοῦ Γενιτζαμίου, ἐπάνω τῶν λιθίνων τῆς αὐτῆς πόλης, ἔκλινε τὰ γόνατα καὶ περιέμενε τὸν δῆμιον. Οἱ δὲ υἱοὶ τοῦ σκότους μὴ ὑπαφρόντες τὴν καταισχύνην, ἣς ἔτυχον διὰ τὴν νίκην τοῦ ἁγίου, ἤρξαντο καὶ πάλιν νὰ τῷ προβάλλωσι τὰς προτερινὰς ἐκείνας ματαιότητας.—Μὴ θελήσῃς, νεανία, τῷ ἔλεγον, νὰ θυσιάσῃς τὴν ζωὴν σου παράκαρτα. λυπήθητι τὴν νεότητά σου, σκέψου πόσα καλὰ ἔχεις νὰ στερηθῇς καὶ πόσα πλοῦτη καὶ βασιλικὰς τιμὰς καὶ τροφὰς σωματικὰς νὰ χάσῃς, κατεχόμενος ὑπὸ ἀνοήτου ἰσχυρογνωμοσύνης. Ταῦτα καὶ πλείστα ἄλλα ἔλεγον καὶ ἐνταῦθα πρὸς τὸν ἅγιον οἱ ἄφρονες πλὴν οὐδαμῶς τοῖς ὠφέλυσαν. Τέλος δὲ ἰδόντες τὸ ἀκαμπτον τῆς γενναίας ψυχῆς του παντελῶς ἀπελπισθέντες πλέον, μὴ ἔχοντες δὲ καὶ τί ἄλλο νὰ προβάλλωσιν, ἔδωσαν διαταγὴν τῷ δημίῳ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ. Ὡν δὲ καὶ οὗτος τῆς αὐτῆς σατανικῆς οὔχης καὶ τὴν αὐτὴν λύσαν κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ λυσσῶν, δὲν ἐστάθη καὶ αὐτὸς κατώτερος τῶν ὁμοφύλων του κατὰ τὴν θρηωδίαν. Ὅθεν θέλων νὰ αὐξήσῃ τὸν πόνον καὶ τὴν ὀδύνην τοῦ ἁγίου, ἀφροῦ ἐκ τρίτου κατήνεγκε τὸ ξίφος κατὰ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ ἐπίτηδες ἀρεπτικῶς, τέλος περιτυλίξας εἰς τὴν αἰμοβόρον χεῖρά του τὴν κόμην τῆς ἱερώς κεφαλῆς του, δίκην σφύγιου, τὸν ἀπκεφαλίζει ἀσπλάγχως ὁ λιθοκάρδιος. Οὕτω λοιπὸν τελειωθέντος τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου ἡ μὲν ἀγία αὐτοῦ ψυχὴ ὑπὸ φωτεινῶν ἀγγέλων μετηνέχθη ἐν οὐρανοῖς, ὅπως ἀπολαύσῃ παρὰ τοῦ μισθαποδότου Θεοῦ τὸν καρπὸν τῶν μαρτυρικῶν ἀγώνων του, ὁ δὲ δῆμιος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον τι πέραν τοῦ ἱεροῦ τοῦ Μάρτυρος λευφάνου, ὅπως μικρὸν ἀνακουφισθῶσι. Δὲν εἶχε δὲ παρῆλθαι οὐδὲ λεπτόν τῆς ὥρας καὶ ἰδοὺ ἀστὴρ καταβαίνων ἐξ οὐρανοῦ ἔστη ἄνω τοῦ λευφάνου τοῦ Μάρτυρος, τὸν πανάγιον τοῦ Σωτήρος σταυρὸν παριστῶν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ πλῆθος ἀνθρώπων περιεκύκλωσεν αὐτό. Ταῦτα ἰδόντες οἱ μετὰ τοῦ δημίου συγκαθήμενοι καὶ ὑποπτευσάμενοι ὅτι χριστιανοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ἐλθόντες ἐκείσε ὅπως κλέψωσι τὸ λείψαγον, ὥρμησαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἄλλ' ὃ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ βασιλεῦ! οὐδὲν εἶδον, ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ σώματος τοῦ ἁγίου.

Ἐκθαμβοὶ δὲ τότε ἐπὶ πολλὴν ὥραν γεγονότες ἐλογομάχον μεταξὺ των περὶ τῶν φανέντων ἐκείνων σημείων Ὡς δὲ ὑπέφωσκεν ἡ ἡμέρα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐξυπνίσαντες ἤρχισαν νὰ περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς, φοβιθέντες οὗτοι μὴ ἰδόντες οἱ χριστιανοὶ τὰ φαινόμενα, ἐξαίτησωσι καὶ λάβωσι τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου, ἵνα τῷ τιμῶσι, λαβόντες αὐτὸ τὸ ἔροσιν ἐντὸς τοῦ Κερατίου εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως βυθισθῇ, ἀλλ' ἀντὶ νὰ βυθισθῇ, ὥς πτερωτόν τι πτηνὸν ἐπιπλέον ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐξῆλθε τοῦ Κερατίου ἄλλ' ἄγνωστόν ἐστι ποῦ προσωρμίσθη καὶ τίνας ἔσχον τὴν τύχην νὰ τὸ ἀπολαύσωσι. Ἡ δὲ ἀγία αὐτοῦ κἀρα μετηνέχθη ἐν τοῖς Σεραγίοις, ὥς δειγμα ὅτι ἐξετελέσθησαν αἱ διαταγαὶ τῶν ἀνωτέρων. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου. Ὡς δ' ἐγένετο ἡ ἡμέρα καὶ ἐπληροφόρηθησαν οἱ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τὰ κατὰ τὸν Μάρτυρα ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ἐκείνων, οὗς ὁ ἅγιος ἀπαντήσας κατ' ὁδὸν τοὺς ἐχαιρέτησε καὶ συγ-

χώρησιν τοὺς ἐξήτησαν, ἔστειλαν κατὰ τὸ εἰωθὸς καὶ ἐξήτησαν τὴν ἱερὰν τοῦ ἁγίου κίρα, προσποιούμενοι ὡς εἰκός, ὅτι ἐμελλον νὰ τῇ ἀποδώσωσι τὰ ὑπὸ τῆς ἡσυχίας νενομισμένα. Τούτου δὲ γενομένου, κατ' ἐπιμονὴν αἰτήσιν τῶν χριστιανῶν ἐκείνων, αἰτούντων νὰ ἀποδοθῇ αὐτοῖς, ἡ ἱερὰ τοῦ ἁγίου κίρα τὴν ἀπέδωκεν οἱ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις αὐτοῖς, οἵτινες εἰς ἀγρυπνίαν ἐμβάλλοντες θήκην, τὴν κατέθεσαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐν Ταταούλοις, ὅθεν μετέπειτα λαβὼν ὁ μακαρίτης Δοσίθεος ὁ Σελενκείας συμπατριώτης τοῦ μάρτυρος μετὰ τινων φορεμάτων ἀπέστειλεν ἐν τῇ πατρίδι του, ἔνθα κατετέθη εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ μάρτυρος οἰκίαν, εἰς ναὸν ἀνοικοδομηθεῖσαν, τῇ προτροπῇ αὐτοῦ πρὸς τοὺς συμπατριώτας του, διὰ θαύματος ἐνεργήσαντος ἐπανειλημμένως κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους.

Οὕτως, ὦ φιλέσσοι, ἔχει ὁ βίος καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ νεομάρτυρος Ἀποστόλου, εἰς τὸν ναὸν τοῦ ὁποίου συνήλθομεν νὰ ἐορτάσωμεν σήμερον καὶ δοξολογήσωμεν τὸν ἐπουράνιον ἡμῶν Πατέρα τὸν θαυμαστὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, σὺν τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ὃ πρόειπε δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.



ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ Εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα Ἀποστόλον τὸν Νεον

Μετά τὸ εὐλογητός, τὸ Κύριε εἰσάκουσον. Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὸ τροπαριον πρὸς τὸ

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν

Τῷ ἱατρῷ τῶν ἀλγεινῶν νῦν προσδράμωμεν, οἱ ἀσθενεῖαι τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, βεβηθισμένοι κράζοντες αὐτῷ ἐκτενῶς ἔνδοξε Ἀπόστολε, τὸν Θεὸν τῶν ὁσίων δούλων τῶν ἀνευφημούντων σε ἐκ ψυχῆς, ἀθλοφόρε, ἡγέρῃς ἡμῶν ἰκέτευε, πολλῶν νόσων ρυσθῆναι ταῖς ἰκεσίαις σου.

Δόξα καὶ νῦν. οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε κλπ.
Εἶτα τὸν Ν'. ψαλμὸν χύμα. Ὁ κανὼν ἡχος πλ. δ'.

ᾠδὴ α'. Ὑγρὰν διοδεύσας

Πολλοῖς συνεχόμενον πειρασμοῖς καὶ σοὶ προσδραμόντα, ἐλευθέρωσον, ἀθλητὰ ἐμέ τὸν ἰκέτην σου τῆς τούτων, ἐκδυσωπῶ τυραννίδος, Ἀπόστολε.

Παθῶν μὲ ἐκύκλωσαν προσβολαί, ὃ μεγαλομάρτυρ, καὶ κινδύνων ἐπαγωγαί, λύτρωσαί με τάχος, κράζω, μάρτυς, σαῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις δεήσεσι.

Νοσοῦντά με πάθει χαλεποῖς. Ἀπόστολε μάρτυς, τῶν φαρμάκων σὺν πρεσβειῶν, ἴασαι τὸν ἀθλιον, νοσοῦντων ὁ ἱατρὸς δυσωπῶ ὁ ὀξύτατος.

Θεοτοκίον

Σωτῆρα τεκοῦσάν σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ Παρθένε λυτρωθῆναι με τῶν δεινῶν, σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος

Προστασίαις σου θείαις, ὃ ἀθλητὰ, ρῦσαί με, κείμενον ἐν νόσοις καὶ παντοδαύτοις κακώσεσι καὶ γὰρ σὲ κέκτημαι μετὰ

Θεὸν προστασίαν, ὁ θερμὸς τῆς οἰκίας σου πρόσφυξ γενόμενος.

Ικετεύω σε πόθω τὴν ψυχικὴν κάκωσιν, καὶ τὰς τῆς σαρκὸς ἀσθενείας ἰάσασθαι, σὺ γὰρ τὸν αἴροντα τὰς ἀσθενείας τοῦ κόσμου ἀθλητὰ ἐκήρυξας μόνον φιλάνθρωπον.

Χαλεπαῖς ἀρρωστίαις καὶ λυπηροῖς πάθεσιν, ὅλον με κακῶς ἀθλοφόρε, κατατρυχόμενον, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, σαῖς ἀκοιμήτοις πρεσβείαις, ἀθλητὰ θεράπευσον, ὅπως γεραίρω σε.

Θεοτοκίον

Ευεργέτην τεκοῦσα, τὸν τῶν καλῶν αἴτιον, τῆς ευεργεσίας τὸν πλοῦτον πᾶσιν ἀνάβλυσον· πάντα γὰρ δύνασαι ὡς δυνατόν ἐν ἰσχύϊ, τὸν Χριστὸν κηύσασα Θεομακάριστε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς πιστεῖ σοι προσιόντας ὅτι πάντες ἱκετικῶς εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς μέγιστον πρέσβυν, πρὸς τὸν Θεόν ὃ Ἀπόστολε.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα ἥχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν

Προστάτης θερμὸς καὶ φρουρὸς ἀκαταίσχυντος ὑπάρχων σοφέ, τῶν πιστεῖ ἀνυμνούντων σε, ἐκ ψυχῆς βοῶμέν σοι, Ἀπόστολε μακάριε, τάχυνον καὶ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ περιπτυσσομένους τὴν ἁγίαν κάραν σου.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε

Τῶν παθῶν μου τὸν βόρβορον, καὶ κηλίδας πάσας, σὺ ἀποκάθαρον θεραπεύσας ταῖς πρὸς Κύριον ὃ μεγαλομάρτυς ἱεσείας σου.

Απολαύοντες πάντοτε, σὼν, μάρτυς, θαυμάτων τῶν ἐκ τῆς κάρας σου, τὸν χάρισμασι κοσμήσαντα, ταύτην Θεὸν μεγαλύνομεν.

Επὶ κλίνῃ με κείμενον, συμφορῶν, παντοίων, Ἀπόστολε, ἔγειρον, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου, τεταρταῖον Ἀάξαν τὸν ἀνεγείραντα.

Θεοτοκίον

Εὐσπλαχνίας τὴν ἄβυσσον, ἐπικαλουμένῳ τῆς σῆς παράσχου μοι ἢ τὸν εὐσπλαχνον κηύσασα καὶ Σωτῆρα πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Ὡδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Εμπλησον ἡμῶν, τὰς καρδίας θείας χάριτος, ταῖς πρὸς τὸν κτίστην ἱεσείας σου, τῶν προσιόντων τῇ κάρᾳ σου ἀξιόγασται.

Λύτρωσον ἡμᾶς, ἀθλητὰ ταῖς ἱεσείαις σου, λοιμοῦ, λιμοῦ, παντοίας θλίψεως καὶ ἀρρωστίας, ὅπως πίστει εὐφημώμεν σε.

Ιάσαι ψυχῶν καὶ σωμάτων πάθη πάμπολλα, ὃ νεομάρτυς ἀξιοθαύμαστε, τῶν νῦν προσελθόντων, τῇ σεπτῇ σου κάρᾳ μετὰ πίστεως.

Θεοτοκίον

Λύσον τὴν ἀχλὺν τῶν πταισμάτων μου θεόνυμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἢ φῶς τεκοῦσα τὸ θεῖον καὶ προαιώνιον.

Ὡδὴ στ'. τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Θανάτου καὶ συμφορῶν ἀπάλλαξον, κοσμικῶν καὶ ἀληθινοῦς παντοίας, ὃ ἀθλητὰ, τοὺς τῇ θείᾳ σου κάρᾳ ἐν κατανύξει ψυχῆς πλησιάζοντας, ἐκ πάσης νόσου χαλεπῆς καὶ δεινῶν συνεχῶν περιστάσεων.

Ως ὅπλον ἐν πειρασμοῖς ἀήττητον τὴν πρεσβείαν σου πλουτοῦντες τὴν θείαν, τῶν λυπηρῶν ἐκλυτρούμεθα τάχος καὶ σὲ σωτῆρα καὶ ρύστην ἀκοίμητον, μετὰ Θεὸν ὃ ἀθλητὰ, ἐκ ψυχῆς ὀνομάζομεν μέγιστον.

Εν κλίνῃ τῶν νοσημάτων πάντοτε, κατακείμενος, Ἀπόστολε μάκαρ, παρακαλῶ ἐπ' ἐμοῦ τὴν σεπτὴν σου μὴ ἀνατέλης καὶ θείαν ἀντίληψιν, ἀλλ' οἴκτειρόν με συμπαθῶς καὶ λοιμώδους νοσήματος λύτρωσον.

Θεοτοκίον

Προστάτην σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι καὶ φρουρὰν ἀσφαλεστάτην Παρθένε τῶν Πειρασμῶν διαλύουσας ὄχλον καὶ ἐπι-

ρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν καὶ δέομαι διὰ παντὸς ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου, ρυσθῆναί με.

Εἶτα διάσωσον. Ἄχραντε καὶ τὸ Κοντάκιον ἦχος β'.

Προστασία τῶν πιστῶν ἐτοιμότητος, ἱκεσία πρὸς Θεὸν ἀκαταίσχυντος, μὴ παρίδῃς δέησιν τῶν δούλων σου θερμῇ, ἀλλὰ πρόφθασον ὡς συμπαθής, πρὸς ἐξιλέωσιν Θεοῦ, τοῖς πιστῶς περιπτύσσουσι, κάραν σου τὴν Ἀγίαν, τὴν πάνσεπτον καὶ τιμίαν, σὺ γὰρ προστάτης, ἀθλητά, τυγχάνεις τῶν τιμῶν τῶν σε.

Τὸ προκείμενον. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει

Στιχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Τούτους ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς παρὰ γαλιλαίας αὐτοῖς λέγων, εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθῃτε καὶ εἰς πόλιν Σαμαριτῶν μὴ εἰσέλθῃτε· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Πορευόμενοι δὲ κηρύσσετε, λέγοντες, ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν· ἀσθενεῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου· Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου

Εἶτα· Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι

Στήσόν μου, πανάριστε, τὰς τῶν παθῶν διαχύσεις καὶ ροὰς ἀνάστεilon, τὰς τῆς ἁμαρτίας μου καὶ χειμάρους μου, τῶν παθῶν ξήρανον, ἱκετεύω γὰρ σε, καὶ προσπίπτω καὶ κραυγάζω σοι, ἴασαι ἅγιε, τὴν πεπωρωμένην καρδίαν μου, πηγὰς μοι κατανύξεως, καὶ δακρύων ὄμβρους παρέχων μοι ἵνα τὰς τε χεῖρας καὶ ὅλον μου τὸ σῶμα ρυπωθῇ, τούτοις ἐκπλύνω τὸ ἔλεος, Θεοῦ ἐπισπάσωμαι.

Εἶτα. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· Τὸ κύριε ἐλέησον ιβ'.

Ἐλέει καὶ οἰκτιροῖς

Ἐπειτα τὰς λοιπὰς ψδὰς τοῦ Κανόνος.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Τὴν ὁργὴν τοῦ Ὑψίστου, εἰς γαλήνην, παμμάκαρ, σὺ μεταποίησον πρεσβείᾳ σου τῇ θείᾳ, αὐτὸν καθιλαρύνων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βοώντων αὐτῷ, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ἐν σταδίῳ τυράννων ἐκήρυξας, ἅγιε, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὃ πάντων ὑπερέχου τῶν ἐν πίστει βοώντων σοι, ἐξ ἀναγκῶν χαλεπῶν, ρῦσαι ἡμᾶς ἀθλητά.

Σωμάτων ἱατῆρα καὶ ψυχῶν τε Σωτῆρα πάντες κεκτήμεθα, σοφὲ μεγαλομάρτυς, διάσωσον σὺν πάντας, ἀθλητά τοὺς κραυγάζοντας, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Θησαυρὸν σωτηρίας καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας τὴν σὲ κηύσαν καὶ πύργον ἀσφαλείας καὶ θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἔδειξας. Ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Τὸν βασιλέα τῶν Οὐρανῶν

Τοὺς προσφοιτῶντας νυνὶ τῇ πανσέπτῳ σου κάρῃ ἐκ παντοίων λύτρωσαι κινδύνων, νόσου τε παντοίας, Ἀπόστολε τρισμάκαρ.

Τῶν πειρασμῶν τῶν πολυειδῶν λύτρωσαί με σαῖς πρεσβείαις πρὸς τὸν Ζωοδότην, σὺ τῶν ἀθλοφόρων, Ἀπόστολε ἡ δόξα.

Τῶν νοσημάτων σὺ ἱατρεία τελεία, ἀνεδείχθης, μάρτυς, τοῖς ὑμνοῦσι καὶ ὑπερυψοῦσι Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τὰς ἀσθενείας μου τῆς ψυχῆς ἱατρεύεις καὶ σαρκὸς τὰς ὀδύνας Παρθένε, ἵνα δοξάσω τὴν κεχαριτωμένην.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον

Ροὴν μου τῶν δακρύων, πρόσδεξαι ἐκ πόθου ἐκπεπομένην, ὅπως πάντα τὸν βόρβορον, τῶν νοσημάτων μου πλύνω, Ἀπόστολε μέγιστε.

Χαρὰς αἰωνιζούσης, μάρτυς σὺν ἀγγέλοις, ἐπαπολαύων νυνὶ διασκέδασον, τὴν ἀθυμίαν τῶν νόσων ἡμῶν καὶ θλίψεων.

ρείας δαιμόνων ἐλαύνουσιν καὶ δέομαι διὰ παντὸς ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου, ρυσθῆναί με.

Εἶτα διάσωσον. Ἀχραντε καὶ τὸ Κοντάκιον ἦχος β'.

Προστασία τῶν πιστῶν ἐτοιμότητος, ἱκεσία πρὸς Θεὸν ἀκαταίσχυντος, μὴ παρίδῃς δέησιν τῶν δούλων σου θερμῇ, ἀλλὰ πρόφθασον ὡς συμπαθής, πρὸς ἐξιλέωσιν Θεοῦ, τοῖς πιστῶς περιπτύσσουσι, κάραν σου τὴν Ἀγίαν, τὴν πάνσεπτον καὶ τιμίαν, σὺ γὰρ προστάτης, ἀθλητὰ, τυγχάνεις τῶν τιμῶν των σε.

Τὸ προκείμενον. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει

Στιγ. Περφτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Τούτους ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς παρραγγείλας αὐτοῖς λέγων, εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθῃτε καὶ εἰς πόλιν Σαμαριτῶν μὴ εἰσέλθῃτε· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλὸτα οἴκου Ἰσραὴλ. Πορευόμενοι δὲ κηρύσσετε, λέγοντες, ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν· ἀσθενεῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου· Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου

Εἶτα· Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι

Στήσόν μου, πανάριστε, τὰς τῶν παθῶν διαχύσεις καὶ ροὰς ἀνάστειλον, τὰς τῆς ἁμαρτίας μου καὶ χειμάρους μου, τῶν παθῶν ξήρανον, ἱκετεύω γὰρ σε, καὶ προσπίπτω καὶ κραυγάζω σοι, ἴασαι ἄγιε, τὴν πεπωρωμένην καρδίαν μου, πηγὰς μοι κατανύξεως, καὶ δακρύων ὕμβρους παρέχων μοι ἵνα τὰς τε χεῖρας καὶ ὅλον μου τὸ σῶμα ρυπωθῇ, τούτοις ἐκπλύνω τὸ ἔλεος, Θεοῦ ἐπισπάρσωμαι.

Εἶτα. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· Τὸ κύριε ἐλέησον β'.

Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς

Ἐπειτα τὰς λοιπὰς ψάλας τοῦ Κανόνος.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Τὴν ὁργὴν τοῦ Ὑψίστου, εἰς γαλήνην, παμμάκαρ, σὺ μεταποίησον πρεσβεῖα σου τῇ θεῖα, αὐτὸν καθιλαρύνων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βοῶντων αὐτῷ, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ἐν σταδίῳ τυράννων ἐκήρυξας, ἄγιε, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ᾧ πάντων ὑπερέχου τῶν ἐν πίστει βοῶντων σοι, ἐξ ἀναγκῶν χαλεπῶν, ρῦσαι ἡμᾶς ἀθλητὰ.

Σωμάτων ἱατῆρα καὶ ψυχῶν τε Σωτῆρα πάντες κεκτήμεθα, σοφὲ μεγαλομάρτυς, διάσωσον οὖν πάντας, ἀθλητὰ τοὺς κραυγάζοντας. ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον

Θησαυρὸν σωτηρίας καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας τὴν σὲ κήσασαν καὶ πύργον ἀσφαλείας καὶ θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἔδειξας. Ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

ᾠδὴ η'. Τὸν βασιλέα τῶν Οὐρανῶν

Τοὺς προσφοιτῶντας νυνὶ τῇ πανσέπτῳ σου κάρῃ ἐκ πανταίων λύτρωσαι κινδύνων, νόσου τε παντοίας, Ἀπόστολε τρισμακάρε.

Τῶν πειρασμῶν τῶν πολυειδῶν λύτρωσαί με σαῖς πρεσβείαις πρὸς τὸν Ζωοδότην, σὺ τῶν ἀθλοφόρων, Ἀπόστολε ἡ δόξα.

Τῶν νοσημάτων σὺ ἱατρεία τελεία, ἀνεδείχθης, μάρτυς, τοῖς ὕμνοῦσι καὶ ὑπερυψοῦσι Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τὰς ἀσθενείας μου τῆς ψυχῆς ἱατρούεις καὶ σαρκὸς τὰς δύναναι Παρθένε, ἵνα δοξάσω τὴν κεχαριτωμένην.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον

Ροὴν μου τῶν δακρύων, πρόσδεξαι ἐκ πόθου ἐκπεπομένην, ὅπως πάντα τὸν βόρβορον, τῶν νοσημάτων μου πλύνω, Ἀπόστολε μέγιστε.

Χαρὰς αἰωνιζούσης, μάρτυς σὺν ἀγγέλοις, ἐπαπολαύων νυνὶ διασκέδασον, τὴν ἀθυμίαν τῶν νόσων ἡμῶν καὶ θλίψεων.

Η πάνσεπτός σου χάρα, ἰατροεῖον πέλει, ἀθλητά, ἐν αὐτῇ γὰρ προσφεύγοντες τῶν ψυχικῶν ἀλγηδόνων ἀπολυτρούμεθα.

Θεοτοκίον

Φωτός σου ταῖς ἀκτῖσι λάμπρυναν Παρθένε τὸ ζοφερὸν τῆς ἀγνοίας διώκουσα, τοὺς εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλοντας.

Καὶ εὐθὺς τὰ Μεγαλυνάρια.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Ὑψηλοτέραν τῶν Οὐρανῶν

Τὸν μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Λαυρεντίου κομπολόως βοηθὸν φύλακα καὶ εὐστήν, τῶν προσερχομένων, Ἀπόστολον τὸν θεῖον ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τὸν φωστῆρα πάντες τὸν εὐκλεῆ, τὸν ἐκ Μαγνησίας ἀπαστράψαντα φαεινῶς τὴν δόξαν τῶν μαρτύρων καὶ κλέος τῶν δικαίων, Ἀπόστολον τὸν νέον ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τὴν σεπτὴν σου χάραν ὡς θησαυρόν, μέγιστον πλουτοῦντες συμπολιταί σου οἱ πιστοὶ ἀπολυτροῦνται νόσων καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, καυχώμενοι οὖν ταύτῃ ὕμνους προσφέρουσι.

Δεῦτε ἀσπασώμεθα οἱ πιστοί, χάραν τὴν ἁγίαν Ἀποστόλου τοῦ ἀθλητοῦ τὴν τὰ ὀλέθρια νοσήματα, πάντων τῶν προσερχομένων πίστει διώκουσαν.

Δόξα Τριαδικὸν

Ω Τριὰς ἁγία, τοὺς δούλους σου, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντας τὴν σεβάσμιον κεφαλὴν, τὴν ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἀποτιμηθεῖσαν, τοῦ θεοῦ Ἀποστόλου τοῦ σὲ δοξάσαντος.

Καὶ νῦν θεοτοκίον

Δέσποινα δυσώπει τὸν σὸν υἱόν, ἀξίους γενέσθαι βασιλείας τῶν οὐρανῶν, τοὺς δοξολογοῦντας καὶ πίστει προσκυνοῦντας, τὴν χάραν Ἀποστόλου τοῦ σοῦ θεράποντος.

